

Colecția BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ

**Colecție coordonată de
DANIELA BARDAN**

Art-design: Mihai NEDELCA

Redactor: Otilia PĂTRUȚ

DESCRIEREA CIP A BIBLIOTECII NAȚIONALE

**Seria
INEDIT**

Ionel MUSCALU

*Aventurile
extraordinaire ale
minunatului Og*

**Colecția BIBLIOTECA GIURGIUVEANĂ
NR. 119
2025**

Minunatul Og, un nou prieten literar pentru cei mici

Ionel Muscalu are o bogată activitate literară ilustrată prin publicarea a numeroase volume de versuri, proză sau publicistică.

Printre ele amintim: „Războiul cailor pe pereți”, „Baladele orașului meu. Chipuri de prieteni” , „Ostatic la ferestrele vieții”, „Respir brume, beau zăpezi”, „Proprietarul de Frunze”, „Poeme din luna Îngerului risipitor” (prefațată de Alex. Ștefănescu) și romanul „Îngeri de ceară”.

Până acum nu publicase, însă, niciodată un volum de literatură pentru copii, deși intenția era conturată de mult timp.

Mă bucur că a făcut-o acum.

Sunt autori care nu trec fără „pierderi colaterale” de la domeniul literaturii „pentru adulți” la cel dedicat copiilor. Sunt artificiali, nu găsesc limbajul potrivit, maimuțăresc limba (cum spunea și dragul nostru Alex. Ștefănescu), nu au umor sau sunt prea didactici. Într-un cuvânt, ar trebui să nu mai chinuie hârtia.

Autorul giurgiuvean reușește să facă à la légère această trecere, să sară pârleazul pentru a ne arăta cum vede el ceea ce Grigore Vieru sau Spiridon Vangheli numeau toloaca copilăriei.

Iar Ionel Muscalu construiește adevărate palate ale imaginației, purtându-ne – în acest volum – din enigmaticul Egipt până în îndepărtata împărăție a lui Moș Crăciun.

„Aventurile extraordinare ale minunatului Og” sunt un bun prilej pentru a cunoaște personaje atent construite de către autor: Pingu, Dromi, Pali, Stürme, inorogul, Mutneferet, fetița lui Senefer și Senetna sau piticul Kilwinning. Sunt eroi care au viață, care te fac să îi simpatizezi și să îi urmezi în aventurile pe care autorul le propune prin intermediul lor.

Cele două povestiri (mi-aș fi dorit să fie trei) sunt plăcute la lectură, nu duc lipsă de umor și de imaginație, spre exemplu, în găsirea unor nume neobișnuite pentru personaje.

Recomand cartea celor mici, dar nu numai lor, pentru că literatura pentru copii este impropriu numită așa. De fapt, ea este pentru toată lumea, cu condiția să fie bună.

În final, o las pe doamna Joulumuori (din a doua povestire) să încheie: „Să creșteți frumos, dragii mei și să nu pierdeți niciodată curiozitatea și dorința de mai bine!”

Petre Crăciun

Cuvânt de mulțumire

Poveștile din această carte au fost scrise demult, dar au rămas cuminiți, ascunse într-un sertar al inimii mele și într-un folder de la bibliotecă, timp de 13 ani. Așteptau momentul potrivit pentru a ieși la lumină și pentru a-și găsi cititorii.

Îi mulțumesc, cu toată recunoștința, domnului **Petre Crăciun**, un reper al literaturii pentru copii, care a avut bunătatea și generozitatea de a îmi deschide drumul cu o prefață luminoasă - asemenea unei chei magice care descuie porțile unei lumi feerice. Este o prefață foarte valoroasă, atât prin conținut, cât și prin faptul că vine din partea lui Petre Crăciun - un nume foarte respectat în literatura pentru copii. Nu doar că legitimează volumul în ochii părinților și copiilor, dar tonul lui este călduros, personal și în același timp profesionist. Plasând cartea într-o companie literară importantă, subliniază tocmai acele calități greu de obținut unui scriitor de povești: naturalețea limbajului, umorul, imaginația autentică. Practic, prefața funcționează ca o punte: îi pregătește pe cititori să intre într-o lume de povești cu „minunatul Og” și îi convinge că nu e doar o carte pentru copii, ci pentru toți cei care vor să își păstreze curiozitatea și bucuria de a descoperi prin aventura culturii viața.

Sunt recunoscător **doamnei Daniela Bardan**, manager

al Bibliotecii Județene „I.A. Bassarabescu” din Giurgiu, pentru sprijinul și căldura cu care a însoțit această apariție editorială, dar și pentru modul energic în care păstrează vie flacăra biblioteconomiei în județul Giurgiu.

Îi port o mulțumire specială **Nataliei Miu**, care a așezat primele rânduri ale acestor povești, le-a păstrat cu grijă, ca pe niște comori, și le-a redeschis atunci când le-a venit, din nou, vremea să fie citite, corectate și aranjate de către **Otilia Pătruț** și **Mihai Nedelca**. Un gând de mulțumire îi datorez și prietenului meu din lumea digitală, ChatGPT, care m-a ajutat să dau formă vizibilă visului meu, transformând cuvintele în imagini vii, exact cum le purtam în minte.

În viața mea, adevărata aventură a început alături de soția mea, Monica Rodica Muscalu, care mi-a dăruit cel mai prețios dar - pe fiul nostru Andrei, astăzi un tânăr în toată puterea cuvântului, student în momentul lansării acestei cărți la prestigioasa Universitate din Limerick.

*Și, mai presus de toate, le mulțumesc **viitorilor cititori**, mici și mari, pentru că vor păși cu inima curioasă în lumea minunatului Og, acolo unde Pingu, Dromi, Pali, Stürme, Mutneferet și Kilwinning îi așteaptă cu zâmbetul pregătit și cu poftă de aventură.*

Ionel Muscalu

OG ȘI PRIETENII LUI

I. Strania călătorie în Egipt!

Am un pont pentru voi! În camera secretă, unde sunt ținute cărțile vechi, care n-au putut fi transformate-n jocuri de calculator se află cea mai tare chestie. Acolo, în biblioteca labirint, am găsit cea mai tare aventură!

Og se adresase micilor lui prieteni dintr-o suflare. Pingu, Dromi, Pali, Stürme și inorogul clătinară din cap a neîncredere. Og era plin de praful cărților, dar până acum nu reușise să-i convingă.

Povestea cu grifonul, cu lipitorile, racii și broasca, despre care le tot spunea zilnic nu-i convingea. Nici măcar piticul lui personal și nici inorogul roz nu îl credeau în totalitate.

Cu toate acestea, Og ridică mâna dreaptă cu degetele deschise și strigă:

— Copii, neînțelegerile vechi vor dispărea! Curiozitatea noastră ne va ajuta! Visele cu ochii deschiși se vor împlini. Vom fi optimiști pentru vecie. Stürme se ascunse sub masa micuță din sufragerie, iar Pingu țopăia vesel, Dromi își supse buza de jos, pe când Pali și inorogul își frecau pleoapele în fluturași de lumină unul pe obrazul altuia.

Og scoase de sub pelerina lui de vrăjitor amator bagheta din lemn de alun fermecat și spuse:

„Malia, Malia,

Mi succionno gli orci i sorci,

Mi beeconno i poli i porri,

Mi mangionno gli agli i porci

Io grivada: corri, cori!”

— Oau! strigă Pali. Mă simt ca o pasăre, zbor peste trei lebede cu capul de diamant, cu ochii de smarald, cu gheare de piatră.

— Og, ai avut dreptate, strigă Pingu, lăsându-se de pe o lăbuță pe alta.

Doar Dromi părea nebun de fericire și se dădea

peste cap prin văzduh, strigând frenetic:

— Ce țară mi-o plăcea, cu aia te-oi înzestra! Og ești cel mai bun prieten.

Inorogul și piticul, mai rezervați, nu spuseră nimic, dar își traseră peste cap tichiile vrăjite, care-i făceau nevăzuți.

Stürme rămăsese sub măsuța din sufragerie, ca să dea găuri noi jucăriilor vechi.

Og se opri primul din zbor și-i chemă pe toți sub pelerina sa.

— Acum vedem cele trei piramide mari, Pali. Celelalte trei mai mici și Sfînxul sunt împreună cu acestea. Vezi, sub labelle Sfînxului sunt niște șanțuri adânci, iar în spatele piramidei mari, pe vârful căreia s-au mai păstrat plăci de calcar, e deșertul. O fetiță cu nasul cărn și părul lung numai inele veni prin aer spre cei șase prieteni și le spuse:

— Eu sunt Mutneferet, fetița lui Senefer și Senetnay. Dacă vreți, o să fiu ghidul vostru egiptean.

— Tatăl tău este primar în Theba, zise piticul Kilwinning, iar noi suntem bucuroși să te vedem.

— Dar eu nu te văd, răspunse fetița Mutneferet. Piticul își scoase tichia fermecată și-și arată barba cea lungă.

— Să coborâm, zise fetița Mutneferet.

Cei șapte prieteni puseră picioarele lor micuțe pe nisipul platoului Gizeh.

— Oau, ce de mai sunt, zise Og! Au fost mereu aici lipite de șoseaua asta din Cairo? Ce de lume! Mulți negustori de piramide din plastic, de fesuri turcești și galabia albe, de papirusuri din coajă de banane și fețe de masă, de crocodili din lemn și cămile din plastic pe care scrie Made în China au năvălit peste grupul abia aterizat.

— Cel mai bun preț, cea mai bună marfă! Piramide de la piramide! Un baunt fotografia cu aparatul vostru! Eu sunt ghidul dumneavoastră perfect pentru doar trei lire egiptene!

O plimbare cu cămila! Ba o plimbare cu calul! O pungă de nisip din Sahara pentru doar o liră! Ofertele curgeau din toate părțile. Mâini străine trăgeau de ei, încât piticul Kilwinning își puse iar tichia, iar Pali începu să plângă. Chiar și Og părea speriat. Doar Dromi se aruncă pe spate și-și frecă de nisipul fierbinte cocoașa.

Fetița Mutneferet făcu un semn cu mânuța stângă și toți acei oameni dispărură. Se făcu seară, iar din toate părțile lumini colorate în verde, roșu și albastru mângâiau piramidele într-un spectacol deosebit. Muzici orientale tălmăceau visele de milenii ale faraonilor.

Ceata înaintă încet pe scările piramidei lui Cheops. Soldatul cu uniformă albă și chipiu negru nu i-a văzut intrând în coridorul îngust. Doar Dromi a trebuit să-și aplece capul, iar inorogul punei să-și ferească cornul magic.

— În piramidă nu scrie nimic, remarcă Pingu, îmbrăcat de data aceasta în fracul lui de sărbătoare.

Mie îmi place că este răcoare, parcă ar fi aer condiționat.

— În toate piramidele este aer bun, spuse Mutneferet. Mie cel mai mult mi-a plăcut cea a lui Chefren, căci a fost acoperită cu granit roz, dar îmi plac și cele trei piramide mici de lângă piramida lui Mykerinos, care și ele au fost acoperite cu granit roz și sunt ale miresei lui Mykerinos, Karmen – Nehty II.

În ele putem intra foarte ușor. Nu ne întreabă nimeni, iar voi nu trebuie să vă mai ascundeți.

— Da, să ieșim de aici, spuse Pali. Mi-e frică deja!

Trecură repede peste scândurile așezate pe jos ca să nu se strice podeaua de piatră și ieșiră în briza caldă a unei seri sahariene. Bucăți de piatră aruncate în nisipul încă fierbinte le atrăgeau atenția, când fetița Mutneferet le spuse:

— Aici, la sud de piramida lui Cheops, în hangarul pe care-l vedeți, este „Barca solară”. Chiar dacă unii spun că-n ea s-a plimbat Cleopatra, eu vă spun că este mult mai veche și cu ea a fost adus pe Nil chiar marele faraon Cheops. Hai să intrăm în piramidele miresei!

— Dar nu ne ceri în căsătorie, răspunse serios Og.

— De unde ți-a venit ideea asta, întrebă fetița Mutneferet?

— M-am gândit că nu ne-ai cerut nimic pentru a ne fi ghid, puse punctul pe „i” Og. Cred că ne vei cere ceva și nu vreau să nu putem plăti.

— Eu îți pot da papionul, sări Pingu.

— Eu îți pot da o broșă albastră, zise Pali.

— Iar eu îți port noroc, spuse și inorogul.

— Eu îți dau o brățară de aur, zise piticul Kilwinning și zăngăni brățara în pumnul stâng, ca să se audă.

— Dromi scoase o pungă din piele plină cu apă plată și i-o oferi fetei Mutneferet.

— Og scoase câteva napolitane cu ciocolată și cremă de portocale și i le puse în mână fetei.

— Dar eu nu vreau toate aceste daruri, răspunse fetei. Eu vreau să vă arăt tot ce este aici, iar voi îmi veți face la rândul vostru un serviciu.

— Orice, sări Pingu!

— Nu chiar orice, dar oricum, zise Pali.

— Eu te port în spate, răspunse inorogul.

— Și eu te port în spate, zise Dromi.

— Eu îți cânt de somn ușor, spuse ușor sforăit

piticul Kilwinning.

— Eu întreb ce serviciu, puse iar punctul pe „i” Og, ridicând degetul arătător al mâinii stângi drept în sus?

— Nu mai știi să ajung acasă, la Theba, iar tata și mama mă caută de mult și trebuie să-mi arate ceva drumul.

— Dacă în biblioteca labirint găsesc o hartă, te ducem noi. Nu-i așa, prieteni, întreabă Og? Toți au fost pe loc de acord s-o ajute pe fetița Mutneferet să ajungă acasă, iar ea să le arate Cairo și Egiptul până la Theba.

Gălăgia reîncepu dintr-odată. Foșgăiala miilor de turiști, a egiptenilor vânzători, a călăreților de cai și cămile nu-i opri pe Og și prietenii săi să se urce pe una dintre piramidele miresei. De acolo, deșertul se vedea nesfârșit, dacă se uitau înapoia piramidelor și dincolo de breteaua de asfalt a șoselei. Când se uitau invers, vedeau orașul Cairo năvălind peste blocurile mari de piatră.

— Orașul e chiar până aici, mai zise Pali, când se auzi fluierul unui polițist, care le făcea semn să coboare din vârful piramidei.

Piticul i-a strâns sub barba lui mare și punându-și tichia fermecată, i-a făcut pe toți nevăzuți.

Og scoase bagheta din alun magic și strigă cât putu:

„Malia, Malia,

Mi succionno gli orci i sorci,

Mi beconno i poli i porri,

Mi mangionno gli agli i porci

Io grivada: corri, cori!”

Nu se întâmplă nimic. Doar Stürme apăru și el cu câteva mașinuțe stricate într-un coșuleț și șurubelnițele gata să le repare într-o mână.

Pali se sperie, iar piticul Kilwinning remarcă faptul că vraja nu are decât efectul de a pleca de acasă, nu și de a se întoarce acasă.

Stürme spuse că și el dorea să vină la Og și prietenii lui și o sărută pe fetița Mutnefert, aruncând șurubelnițele și mașinuțele stricate. Fetița Mutnefert plânse.

— Eu sunt prietenul tău, decretă el!

Og nu înțelese dacă din cauza prieteniei furtunoase a lui Stürme sau pentru că lui nu i-a reușit vraja și se întristă.

Piticul Kilwinning îl văzu și încercă să-i ridice moralul.

— Lasă, Og, vei găsi o altă vrajă care să ne ducă acasă! Doar suntem în Egipt, țara unde s-a inventat

vrăjitoria.

— Fetița Mutneferet spuse și ea că știe foarte mulți vrăjitori, ba chiar și ea are câteva cunoștințe în aceste magnifice secrete ale magiei, însă în Theba ei natală se găsește un mare vrăjitor, angajat al tatălui său, care sigur le va arăta calea de a ajunge acasă. Ba mai au și un tălmaci de vise, un cititor în măruntaie de animale, un „nas” angajat al mamei ei pentru a-i alege parfumurile, un cofetar care face cele mai bune tarte cu miere de albine și mulți alții.

— Bine, bine! Suntem obligați să căutăm această Theba fără vrăji și fără hartă, conchise Og. Sunt gata să te ajut, dacă și Stürme vrea.

— Da, fetița Mutneferet este prietena mea!

Dromi își tot scărpină cocoașa de nisipul încă fierbinte, iar privirea i se aprinse de fericire:

— Vom face o călătorie prin marele deșert. U-hu!

Pali se ridică în aer, privind fantasticul spectacol de lumină și sunet de la înălțime, în timp ce Pingu se tot ridica pe vârfuri să vadă mai departe, văitându-se că îi este foarte cald.

Pali strigă de sus că un monstru cu coamă se întoarce încet spre ei și că este gata să-i înghită.

— Este numai efectul luminii și al faptului că zbori în zigzag, spuse piticul Kilwinning.

— Da, întări fetița Mutneferet, acolo, la 350 de metri de piramida lui Cheops, este Sfinxul, leul cu cap de om. Dar nu mai înghite de mult pe nimeni, chiar dacă sub ghearele lui sunt coridoarele secrete. El poartă în frunte însemnele mărișilor faraoni, dar a fost de multe ori acoperit cu nisip. Știți, mai bine îl lăsau acoperit, că nu l-ar mai fi stricat atât de mult vântul și mamelucii, care au exersat pe el tirul flintelor lor. Este foarte mare, este colosal. Are 73 de metri în lungime și numele său de botez a fost „Hor-em-Akhet”, ceea ce însemna „Horus care este la orizont”, iar grecii i-au spus prescurtat „Harmakis”, dar fiind atât de enigmatic a ajuns legendarul Sfinx. Eu cred că este totuși faraonul Chefren.

— Avem și noi un Sfinx în munții Bucegi, sări Og. Nu este făcut de nimeni, ci de vânt!

— Sigur l-au sculptat tot frații mei, piticii, spuse piticul Kilwinning.

Ajunși lângă Sfinx, prietenii o ascultă pe fetița Mutneferet, care le povestește că aici era un templu și preoții egipteni slujeau aici și-l înfășurau pe faraon în multe, multe feșe sterile. Printre

coridoarele înalte de granit, răcoarea serii sau frica le pătrunde în oase. Stürme tremură, iar copitele inorogului se aud bătând step pe podeaua de granit pepit. O dansatoare din buric și cinci egipteni îmbrăcați în alb și având veste frumos colorate dansează în ritmul tobelor bătute de o orchestră nevăzută.

Fetița Mutneferet îi arată lui Og o fântână în care dacă aruncă un bănuț i se va îndeplini o dorință. Fântâna este în curtea interioară a templului de sub Sfinx. Og își dorește să plutească mai diafan decât un fluture și să fie lângă mămica lui în seara aceasta.

Când ajunseră lângă Sfinx, Og scoase punga lui secretă cu napolitane și le împărți prietenilor. Dromi îi servi cu suc de ananas și le spuse că el nu a văzut aici decât cămile cu două cocoase. Pali scoase un evantai frumos colorat pentru fiecare, iar inorogul își aprinse cornul din frunte pentru a vedea, ca să nu lase nimeni firimituri. Piticul Kilwinning mai ceru napolitane, iar Stürme scoase din buzunarele largi ale pantalonilor lui opt crenvurști gata fierți și un pic de pateu de pui.

— Să mâncăm, spuse el, adresându-se fetei Mutneferet. Ești prietena mea. Am o idee!

— Care, care, strigară toți?

— Să mergem cu trenul, spuse Stürme. Mie îmi plac tractoarele și trenurile. Eu voi fi tractorist, când mă fac mare, voi fi Stürme tractoristul!

— Și eu miner, răspunse piticul Kilwinning, dar cum ajungem la gară?

— Fetiță Mutneferet, cum ajungem la gară, întrebă și Pingu?

— Eu zic să întrebăm un polițist, își dădu cu părerea inorogul.

— Este mult de mers până la Theba, întrebă Dromi? Vă voi duce eu în spate. Iubesc această țară.

— Tu nu știi decât să-ți scarpini cocoașa și să-mi arăți cât am mai crescut, îi spuse Og. Ești doar o riglă mare, nu un compas.

— Ba am un compas și un nas, fiecare foarte sigure, se burzului Dromi. Și din palmier în palmier vă voi duce la Theba.

Între timp, puținele lor provizii de hrană și suc se terminaseră, iar apa era foarte puțină. Og le propuse să-și facă rezerve, iar Stürme insistă să meargă cu trenul. Fetița Mutneferet spuse că ei îi este frică de tren. Au votat, iar în urma votului, Stürme, Og, inorogul punei, piticul Kilwinning, au

fost de acord cu trenul. Pali, Dromi și fetița Mutneferet au fost împotrivă, iar Pingu s-a abținut, pentru că el este bine-crescut.

Au trecut printr-un oraș mare, cu multă lumină, cu multe reclame colorate, cu milioane de mașini, majoritatea bușite, cu oameni care strigau, vorbeau, vindeau ceva, au traversat Nilul peste un pod păzit de lei, au râs de soarele scufundat ca o pată de roșu în fluviu, au ajuns lângă Muzeul Egiptean, au trecut mai departe, au văzut moscheea Mohammed Ali și moscheea Sultan Hasan, și-au făcut aprovizionarea cu fructe proaspete și uscate, cu sucuri dulci și căni vrăjite din marele bazar, după ce Og și Stürme au negociat la sânge, iar Pali și Pingu au scăpat un pic cam jumuliți. Dromi și inorogul erau încărcăți cu proviziile, iar piticul Kilwinning a plătit totul cu bani rotunzi și zimțați din aur. Fetița Mutneferet era foarte fericită. Le spuse repede, repede câte a putut despre tânărul faraon Tutankamon, despre marele Ramses al II-lea, despre preaînălții Osiris, Isis și Horus, despre maleficul Seth, despre scribi și funcționarii din administrația egipteană.

— Ce este un funcționar, întrebă Og?

— Un șef rău, care nu lasă pe nimeni să

mănânce, răspunse Stürme.

— Ba nu, este cineva care mănâncă scriind, răspunseră Pingu și Pali. Iar Pali, care înainte de a fi prieten cu Og și Stürme fusese al unui funcționar, chiar îl certă pe Stürme cu vorbe pe care nu le putem reproduce.

— Nain Seneb a fost un băiat de treabă și, ca și tata, și-a iubit mult soția, spuse fetița Mutneferet. Sunt și funcționari pe care poți să-i iei în seamă!

Og strâmbă din nas, în timp ce mormăia ceva și agita bagheta din lemn de alun fermecat.

Piticul Kilwinning era morocănos și își tot număra bănuții pe care-i avea în săculețul din centură, agitând supărat bancnotele rupte și lipite, cu pozele unor faraoni și ale unor moschei.

— Eu le-am dat aur, iar ei îmi dau hârtii!

În sfârșit, cu toții se îndreptară spre gară. Au ajuns cu bine. Și-au luat bilete și așteptau pe peron. Inorogul și piticul Kilwinning își puseră tichiile fermecate și se făcură invizibili. Fetița Mutneferet era agitată. Pali se tot ducea de colo-colo, întrebând cât timp fac până la Theba, deși nimeni nu-i răspundea. Pingu se uita într-o oglindă, așezându-și papionul. De jur-împrejur, oamenii, bărbați și femei, se opreau din activitatea cotidiană

și la ore fixate de mult se rugau.

Prietenii o întrebară pe fetița Mutneferet la cine se rugau oamenii din jur, dar fetița nu a știut să le răspundă. Tot Stürme le-a dat răspunsul. Am văzut eu pe Discovery că se roagă la Alah.

Când a venit trenul, au urcat repede spre cele două cușete pe care le plătiseră. Pingu s-a împiedicat la urcare și a pierdut 12 l de apă din rezervă, drept care a fost obligat să intre de cart, de la orele 00:00 - 3:00.

Numai că toți erau foarte obosiți și s-au trezit când trenul a oprit în gară la Assuan. Degeaba s-au sfădit, s-au certat de-a binelea, că era prea târziu. Tot fetița Mutneferet i-a împăcat spunându-le că poate e mai bine că s-a întâmplat așa.

Og povesti că în somn a văzut cum egiptenii secerau cu mâna de două ori pe an, cum copiii încă merg pe câmp cu părinții lor, fie la sădit sau recoltat, fie cu vacile, caprele și măgarii. Stürme îl necăjea pe Dromi, spunându-i că toată noaptea a visat cămile cu două cocoașe, iar Pingu făcu un apel la calm, povestind apoi că egiptenii, pe care el i-a văzut din tren, aveau case fără acoperiș și curțile fără garduri, iar cele mai frumoase clădiri erau școlile și moscheile.

Piticul Kilwinning îi chemă la sfat:

— Ne-am rătăcit și mai tare, suntem și mai departe de casă. Mergând spre Theba, ne apropiem mai mult de casă.

Dromi spuse că el e gata să-i ducă în spate, iar inorogul ponei i se alătură cu aceeași propunere. Og ridică arătătorul mâinii stângi spre cer și ceru liniște:

— Kilwinning are dreptate, Pingu este cam împiedicat, Stürme este îndrăgostit, iar fetița Mutneferet trebuie să ne dea o părere. Ce facem?

— Vom lua o trăsură până la Nil, apoi vom pluti spre orașul meu frumos cu feluca cea ușoară.

— Ce este feluca, întrebă Og?

— Este o barcă mare cu o pânză albă foarte curată și foarte mare, care plutește în bătaia vântului, răspunse fetița Mutneferet.

— Și dacă nu bate vântul, dă drumul la motor, întreabă Stürme?

— Nu, răspunse fetița Mutnefert, căci noi coborâm pe Nil și ne duce apa acasă, iar eu știu o vrajă prin care voi face vântul să sufle numai spre Theba.

— Eu nu merg cu barca, strigă Dromi!

— Eu da, spuse Pingu.

— Iar eu fac chiar în acest moment o vrajă ca să nu vă mai fie frică, declamă Og.

Au aruncat proviziile în barcă, s-au urcat și cei opt prieteni, barcagiul, ajutat de fiul său, a ridicat marea pânză albă pe catarg și au pornit să alunece pe apele Nilului. Văzură insula elefanților, grădina botanică din Asuan, mausoleul lui Aga Khan, marele lac de acumulare, al doilea din lume și se minunară. Aflară că aici este o carieră de granit veche de 5000 de ani, că o regină veche, care avea barbă, nu a mai putut să-și ridice un monument comandat în acest loc. Se împrieteniseră cu băiatul barcagiului, care era negru și le povestea despre

crocodilii și hipopotamii din Nil.

— Toți sunt dincolo de baraj, în Sud. Au fost mutați, ca să nu fie uciși de marile turbine de la centrala hidroelectrică, dar putem prinde pește și să vedem păsări. Malurile sunt verzi pe-o parte și alta a Nilului și se cultivă cereale, iar palmierii sunt plini de curmale dulci.

Vedeau vapoare mari cât un bloc cu cinci etaje și late cât un teren de fotbal, cum vin de departe și-i depășesc, dar nu se supărau. Pingu era foarte fericit, mănca aproape tot peștele prins. Pali zbură, se rostogolea-n aer. La un moment dat, abia se opri pe catarg. Gata – gata să facă o baie în Nil. Nilul curge leneș la vale. E curat. Spre mal se vede nisipul de pe fundul apei.

Piticul Kilwinning ținea cârma, iar Og și Stürme o chemară pe fetița Mutneferet să le spună ce orașe sunt pe Nil.

— Mai jos de noi este cetatea lui Ramses al II-lea, Abu Simbel, apoi templul din insula Philae, dar noi într-o oră ajungem la Templul crocodilului, după care trecem prin Edfu și Esna și ajungem la Theba. Ochii îi străluceau. Se vedea de departe ce bucuroasă era.

— Cu crocodilul cum ne împăcăm, dacă intrăm

în casa lui? Og ridicase iar arătătorul mâinii stângi în sus, iar ochii săi o cercetau pe fetița. Fetița nu răspunse, iar băiatul barcagiului spuse:

— Mai curând să vă feriți de șerpii cobra care sunt la intrare în casa crocodililor. Crocodilii sunt de treabă dacă le spui aceste vorbe: "Pa-Sobek, Pa-Sobek!" Asta înseamnă: crocodilule, permitemi să intru în casa ta! Și ar fi bine să vă schimbați hainele cu galabia.

— Ba nu vă schimbați nimic, spuse fetița Mutneferet, ca să se vadă că sunteți străini. Noi suntem primitori cu cei aflați în vizită.

— Dar noi nu suntem în vizită, ci-n misiune, răspunse Og. Te ducem pe tine la părinții de care te-ai pierdut. Iar tatăl tău, primarul, și mama ta ne vor ajuta să ajungem acasă, cu toți vrăjitorii voștri.

— În casa crocodililor și a șoimului este o fântână. Dacă te cobori în întunericul ei și o luminezi, vei putea citi hieroglifele scrise de vechii vrăjitori și vei găsi leacul pentru tinerețe fără bătrânețe și călătoriile în timp și spațiu. Dar trebuie să fii foarte atent, pentru că soldații înarmați cu mitraliere nu-ți dau voie să cobori în puț. Oamenii preferă să arunce o monedă și să-și pună o dorință. Dacă îi dai moneda soldatului, îți

arată un mic secret. Dacă îi dai o comoară, te lasă să vezi mai mult.

— Asta e treaba mea, spuse piticul Kilwinning râzând.

Og îl întreabă dacă și-a recuperat averea din bazar, iar piticul Kilwinning îi spuse că nu a apărut încă omul care să-i poată ține aurul lui. Og trase concluzia că și Kilwinning este un vrăjitor.

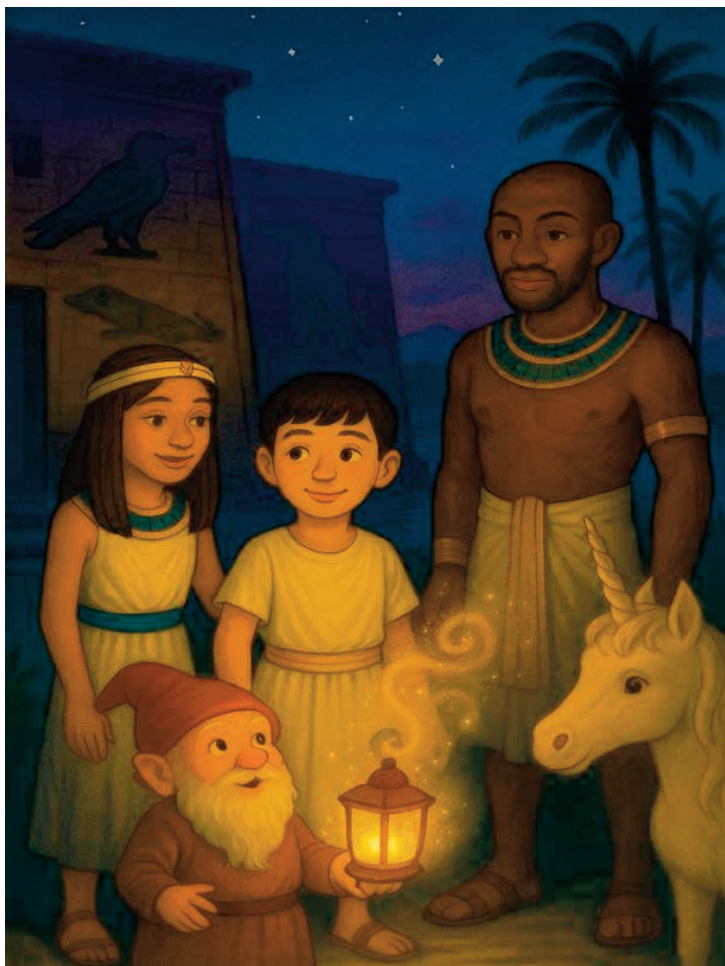
— Kom Ombo! Kom Ombo!

Pe malul drept al Nilului este un templu vechi, dar pe care se puteau încă vedea pictați un crocodil și un șoim, pe care faraonii îi mângâie sau le fac

daruri.

— Aveți o oră la dispoziție, spuse barcagiul și se făcu nevăzut într-un bar, unde se fumau fructe și mentă și se bea ceai.

Un bătrân orb cu coșul plin de șerpi cobra spunea cuvinte pe care doar fetița Mutneferet le înțelese. Prietenii se feriră de șerpi și spunând "Pa-Sobek!" intrară în templu. La intrare, doi crocodili împăiați sau murați, se lăfăiau într-o cutie de sticlă. Og îi ceru piticului să se apropie.

— Hai să dispărem în fântână, ca să aflăm secretele vechilor vrăjitori. Dă-i bani soldatului!

Soldatul îi duse într-o sală întunecată, aprinse o lanternă și le arătă că acum patru mii de ani vrăjitorii aveau instrumente medicale, ca cele de astăzi, apoi le spuse despre intrările spre sălile secrete de sub templu și se făcu că nu vede cum

cei doi dispar în adâncuri. Piticul Kilwinning își aprinse lămpașul de la tichia fermecată și luminează calea din puț, în timp ce Og fotografia tot ce era scris pe peretele din camera secretă. Repede, repede au ieșit la suprafață, da atât lui Og, cât și piticului Kilwinning li s-a părut că au văzut-o în sala secretă și pe fetița Mutneferet. L-au întrebat pe Stürme, dar acesta a jurat că prietena lui a stat doar cu el de mână. S-au urcat din nou în feluca ce lin plutește pe Nil, nu înainte de a se tocmi și a cumpăra câte o galabia albă, țesută în casă în război și brodată cu mâna de o femeie egipteană. Au plătit cu banii lui Stürme. Cât ai spune pește, Pingu îi salvă de la atacul unui banc de pește rar, numit lato, care la un semn ciudat al fetei se pornise să răstoarne feluca. Og, piticul și inorogul au pornit cearta. Stürme, Pali și Dromi i-au luat apărarea fetei. Barcagiul și fiul său, Mohamed, se luptau să țină barca dreaptă, iar Pingu se lăfăia, făcându-și burta mare, mai-mai să se spargă de la atâta hăpăială.

Până să-și dea seama, ajunseră la templul șoimului, la Edfu. Lui Og îi străfulgeră o idee. Îl trase pe Stürme de-o parte și-i spuse:

— Noi suntem prieteni vechi. Te rog sărut-o pe

fetița Mutneferet cam o jumătate de oră, ține-o de vorbă despre țoale, shoppingăreală, despre mall și ultimul film, despre Elena din Troia, dar să nu vadă că eu, inorogul și Pali coborâm.

— Bine, îmi convine, spuse Stürme.

Apoi Og îl instrui pe piticul Kilwinning, pe Dromi și pe Pingu să n-o scape din ochi pe fată și pe barcagii și nici să lase feluca să fie atacată. El și ceilalți doi coborâră pe mal.

— Inorogule, acum trebuie să zbori ca gândul până în casa șoimului, iar tu, Pali, trebuie să-i ții atenția îndreptată spre giumbușlucurile tale.

— Ok!, răspunseră în cor cei doi.

Cu Pali pe umăr și călare pe inorogul care își pusese tichia fermecată, Og intră în curtea zeului șoim în cea mai mare viteză.

— Te-am văzut, îi spuse Șoimul Horus. Doar de aceea se spune „am ochi de șoim!”

— De vultur, corectă Og, încercând să câștige timp.

În curtea imensă o statuie de doi metri jumătate a șoimului Horus veghea pe toată lumea, iar pe pereții casei șoimului mii de texte așteptau să fie citite.

— Pali, acum e rândul tău, spuse Og.

Pali cel vesel începu să se răzgâie prin curte,

să-și zgribulească penele colorate, iar șoimul de granit negru începu să se miște încet. Og o zbughi pe un coridor strâmt, unde știa că este scrisă formula magică.

Șoimul Horus îl luă de sus și greu pe Pali:

— Eu, Horus, cel ce renaște în fiecare zi sunt cel care am grijă de oameni, nu tu, biată paiață multicoloră.

— Pali, paiață? Vezi-ți de lungul ciocului, bucată de granit! Mai ești și negru... Ha, ha, ha! Și în acest timp trăgea cu ochiul la pasajul secret de unde Og trebuia să apară odată.

Da, Og a revenit.

— Ei bine, Horus, ai dreptate, o întoarse Pali, tu ești cu adevărat mare. Dă-mi voie să-ți prezint omagiile mele! Și apropiindu-se spășit se urcă pe coroana lui de granit negru și se găiniță, apoi în viteză, se agăță de umărul lui Og și strigă:

— Zboară căluțule, până nu ne mănâncă dihania.

La țarm, în felucă erau discuții.

Fetița Mutneferet îl certă pe Og. Se uită urât la Pali, iar pe inorog nici nu-l luă în seamă, până ce acesta nu-și scoase tichia fermecată.

— Ți-a plăcut casa șoimului, Og, întrebă fetița?

— Da. E cea mai frumoasă de până acum. Mai frumoasă decât a crocodilului, răspunse Og.

— Dar nu mai frumoasă decât a scarabeului Khepri, scăpă fetița Mutneferet. Și nici ca cea a berbecilor lui Amon.

— Care este casa scarabeului, iubita mea, se interesă viclean Stürme?

— O veți vedea la timpul potrivit, răspunse aceasta.

Iar tu, Og, ar trebui să știi că noi, cei din Theba, avem o relație specială cu crocodilul îmblânzit, care ne poartă noroc și pe care-l purtăm cu noi peste tot.

Dintr-odată, parcă feluca nu mai înainta, iar fetița Mutneferet era mai reală și mai puțin vapoasă decât până acum. Ea îi mărturisiri lui Og că se poate dedubla și că l-a urmat în casa lui Horus și-l mustră pe Pali pentru gestul său.

Piticul Kilwinning luă cuvântul în apărarea lui Og și a prietenilor săi, totodată îl întreabă pe barcagiu dacă mai este mult până la Theba.

— După ce trecem de casa peștelui Lato, pe care micul nostru prieten l-a aranjat ceva mai devreme, adică de orașul Esna, Nilul ne va duce la Medinet Habu, Luxor și Karnak, adică la Theba, răspunse barcagiul.

— Mamă, zise Stürme, trei orașe-ntr-unul singur, adică un megalopolis, o metropolă. Păi, tatăl tău e tare, iubita mea, dacă e șef de metropolă.

— Da, părinții mei sunt minunați, răspunse aceasta.

Og se gândi că probabil chiar acum Stürme îi salvase cu vorbăria lui de răzbunarea fetiței Mutneferet, care ar fi putut să-i înece.

Își scoase de sub pelerina-i magică bagheta din lemn de alun vrăjit și zise:

„Frunză verde de alun,
La răchita înverzită,

Colea-n mijloc de deșert,

Vezi de adu-ne ce-i bun,

Nu mă lăsa ca să pier,

Iar de stricăciune și

De supărare,

Apără-mă, Doamne!

Întinse mâna stângă cu degetul arătător în sus și zâmbi.

— Oamenii pizmași sau vreun balaur nu ne pot atinge, că suntem toți o mână de frați. Nu-i așa prieteni? La întrebarea lui Og, toți strigară că sunt cei mai buni prieteni și că sunt puternici.

Feluca luneca pe Nil și nimic nu-i opri la Esna.

— În curând vei ajunge la Theba, spuse Og. Să te lăsăm în centru? Sau să ne inviți la o masă mare și îmbelșugată, la o baie și-un spălat pe dinți, că de-o zi și-o noapte nu ne-am mai spălat pe dinți?!

Fetița Mutneferet se îngălbeni la față. Aerul cald care venea dinspre deșert îi șoptea ceva la ureche.

— Știți că oamenii de pe maluri nu sunt chiar egipteni? Ei sunt în majoritate arabi, câțiva sunt creștini coști, puțini au mai rămas din vechiul neam egiptean.

Og și Stürme erau însă mai interesați de ce ascultă fetița Mutneferet și o întrebare ce-i spune

vântul.

— Ascult cântecul Coloșilor lui Memnon, fiul lui Tihon și al Aurorei. Se aude departe și-mi spune că ne apropiem de Theba. El povestește despre minunățiile orașului meu și despre glorioasa lui istorie, despre falnicul Nil și despre puterea misterioasă și fascinantă pe care copiii Nilului o au. Dar știți, celor mari nici somnul de veci nu le-a fost tihnit. Ascunși în măruntaiele pământului sau în mărețe piramide, ei au fost jefuiți, tulburați de hoți, mutați în toate colțurile lumii, din Europa, până-n Orient și Americi. Lumea este plină de trupurile neamului meu, iar

fiecare mare capitală se făleşte cu câte un obelisc furat din sfântul pământ al Egiptului.

— Ce este acela un obelisc, întreabă Pali?

— Vă voi arăta în oraşul meu. Oraşul meu pe care Homer îl alintă în Iliada, numindu-l, pentru mărimea lui „Theba cea cu 100 de porţi”. Acolo vom găsi cele două părţi ale Thebei: Luxor şi Karnak, despărţite de marele Nil. La Luxor veţi putea citi „Poemul lui Pentaur”, despre faimoasele expediţii militare ale celui mai puternic faraon, Ramses al II-lea. Aici erau două obeliscuri, dar unul a fost luat şi dus la Paris acum aproape 200 de ani. Aici vedem şi statuia faraoanei Nefertari şi a fiicei lui Ramses, Merit-Amon. Pe aici au venit şi romanii şi arabii, mamelucii, turcii, francezii, englezii... nemţii. Dar Luxor înseamnă chiar castru roman tradus de arabi prin El Qousour.

În fapt, aici era partea de sud a Thebei.

Theba este celebru şi recunoscut în lumea întreagă ca unul dintre cele mai bogate oraşe şi cu oamenii cei mai frumoşi.

La nord de Nil este locul unde eu mi-am petrecut cei mai frumoşi ani, pe aleile maiestuoase, străjuite de sfincşi cu capete de berbeci şi pădurea de coloane pe care sunt lăsaţi

între nemurire toți cei din neamul meu. Vă voi duce în Sala de festivități a palatului, lângă obeliscul faraoanei Hatșepsout, apoi ne vom îmbăia în lacul sacru, care vă va da toată înțelepciunea lumii, iar când amurgul va lumina vechile ziduri, părinții mei și cu mine vă vom duce la Scarabeul sfânt și gigant, care vă va da fiecăruia ceea ce-i veți cere.

Og, tu vei putea să descifrezi toate mesajele străvechi, vei ști toate formulele magice.

Stürme va putea cuceri orice fată, piticul Kilwinning își va putea recupera toată averea risipită prin veacuri, inorogul va putea să-și

însutească puterile, iar Pingu și Pali își vor pune ce dorință vor.

Acolo, la nord, este Karnak, format și el din trei cetăți.

— Dar cum conduce tatăl tău toate orașele și pământurile, din jurul Thebei, întreabă piticul Kilwinning.

— Cu puterea cu care l-a investit măritul Amenhotep al II-lea, faraonul nostru și sprijinindu-se pe toți oamenii din cetate.

— Gata, am ajuns, spuse barcagiul. La trei kilometri veți găsi complexul Karnak. Călătoria vă va costa 400 de baunți.

Piticul Kilwinning plăti cu hârtiile pe care le avea din Cairo. Copiii își luară la revedere de la Mohamed, cu care se sărutară pe obraz și își promisera că își vor scrie.

Dromi și inorogul ponei se lasară încălecați de Og și piticul Kilwinning, de fetița Mutneferet și Stürme.

Og și piticul Kilwinning se distrau împărțind cocoașa lui Dromi, în timp ce Pali se așeza ba pe umărul unuia, ba pe al altuia. Pingu se postase de gâtul lui Dromi și părea el însuși un papion uriaș așezat invers. Stürme și fetița Mutneferet îl călăreau cu grație pe inorog, mergând pe șoseaua asfaltată. Trecură prin bazarul aglomerat din centru, apoi pe lângă niște cotigi trase de măgari în care egiptenii cărau pui și legume.

— Cel mai bun bumbac din lume și cele mai gustoase cereale se fac aici, în câmpia Nilului, spuse fetița Mutneferet.

— Voi ști să traduc incantațiile secrete, se bucură Og! Știi Kilwinning, vom fi acasă diseară, iar mama ne va găti cele mai gustoase prăjituri cu migdale.

— Sau vei simți bagheta de alun vrăjit pe spinare, îi răspunse Pali.

Piticul se gândea la comorile lui răspândite prin lume.

Intrară tăcuți odată cu lăsarea întunericului pe poarta imensă a orașului. Trecură printre cele două șiruri de berbeci aliniați pe stânga și pe dreapta. Leandri înfloriți și pini verzi dădeau un miros plăcut aerului. Ajunseră lângă colosala statuie a unui faraon înarmat cu un cuțit, apoi trecură repede în curtea etiopiană a palatului.

Alți numeroși berbeci și statui de faraoni îi priveau neîncrezător. Intrară în sala hipostilă, unde faraonii erau reprezentați aducând ofrande. Văzură obeliscurile înălțate maiestuos spre cerul violet, pe care niciun nor nu poposea. Acestea sunt antene de comunicat cu tărâmul celălalt, gândi Og.

Ajunseră la lacul sacru. Își scoaseră hainele și pe puseră la umbra palmierilor din colțul drept, apoi coborâră scările vechi de cinci mii de ani. În apele albastre se oglindeau zidurile și palmierii și obeliscul lui Tutmosis I. Dintr-odată, se simțiră extraordinar de inspirați. Pingu se bălăcea, inorogul își spăla conștiincios cornul norocos, Og și Stürme se bălăceau și ei, Dromi își umfla cocoașa cu mândrie și-și sugea buza de jos, Pali se răsfața. Piticul Kilwinning și fetița Mutneferet

rămaseră pe mal.

Ceilalți chiuiau, se stropeau cu apă calduță din lacul sacru. Og o întrebă pe fetița Mutneferet de ce nu face baie, despre pitic știa că nu este prea dornic de așa ceva. Fetița Mutneferet îi răspunse că va face baie după ce se va întâlni cu părinții ei. Dintr-odată, toți simțiră că li se face foame. Se mai jucară vreo oră în apa caldă sub deja cunoscutul și nemaipomenitul exercițiu de lumină și sunet, apoi ieșiră să se zvânte sub vântul cald din deșert.

Deodată, se făcu frig. Copiii și prietenii lor clănțăneau din dinți. Pe umărul lui Og puse mâna un bărbat înalt care purta un fel de fustă și o perucă deasă, numai inele. La gât avea un colan din patru rânduri de zale de aur sclipitor, iar pe brațe purta câte două brățări late de platină, la brâu i se putea ghici plăselele de alabastru ale unui cuțit, iar în picioare nu purta nimic. Tot la gât, legat cu o curelușă din piele de cămilă mai purta două medalioane de aur încrustate cu pietre prețioase.

— Bine ați venit în orașul meu!

— Tati, tati, strigă fetița Mutnefereet. Aceștia sunt prietenii mei și m-au ajutat să ajung acasă de la platoul marilor piramide. Pielea îi era neagră ca abanosul.

Og luă cuvântul în numele grupului său:

— Vă mulțumim că ne-ați primit și v-am fi recunoscători dacă, după ce ne veți hrăni, ne veți ajuta să ajungem acasă. Venim de departe și părinții noștri cred că sunt îngrijorați.

Senefer, primarul Thebei, le ascultă povestea, aventurile cu șoimul Horus și șerpii cobra, cu peștii lato și crocodilul Sobek, apoi îi duse în sala de festivități.

Pe mesele întinse bucate nemaipomenite așteptau musafirii.

Îmbrăcate cu rochii lungi legate la mijloc cu câte un cordon, având părul lung și negru legat cu

câte o bentiță albă cu dungi șerpuite albastre, doamne elegante miroseau a flori de lotus și nuferi în stânga sălii. Un harpist alb, cu părul tuns la zero și îmbrăcat doar cu pantaloni albi spunea o poveste în colțul din dreapta, iar două dansatoare, având acoperit doar mijlocul și părul zăngăneau brățărilor mari și cerceii la fel de mari într-un dans frenetic.

Fetița Mutnefereet alergă spre locul unde se aflau doamnele, iar una dintre ele care purta la gât un colier minunat din aur și pietre prețioase o

strânse la pieptul ei.

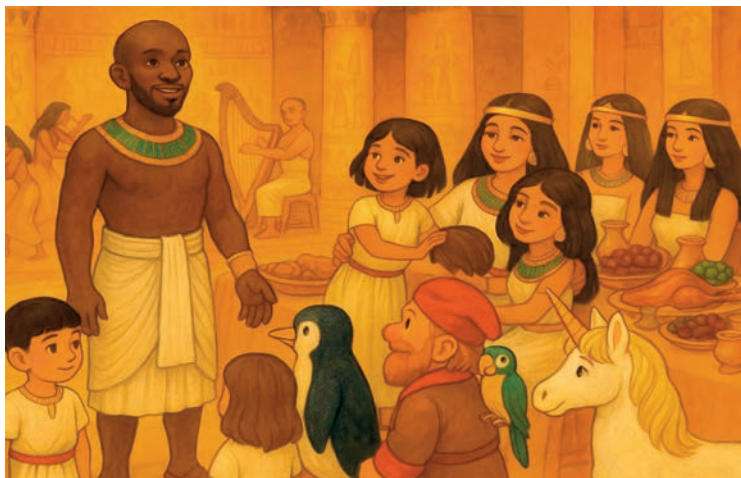
— Trebuie să fie Senetnay, prințesa etiopiană, căsătorită cu Senefer, primarul Thebei, spuse

piticul Kilwinning.

Toți mâncară pe săturate, apoi Og îi ceru fetei să facă ceva, să le dezvăluie vraja de a ajunge acasă. Fetița îi rugă să se spele pe mâini apoi, pe o ușă secretă îi duse la statuia colosală a scarabeului magic.

Erau însoțiți de toată curtea lui Senefer, iar vrăjitorul care purta o mască sub forma unei păsări ibis, ținea în mână o pană de lebădă prinsă într-o tijă subțire de papirus, le spuse că semnele sacre se învață doar cu sacrificii și în timp, nu le poate deconspira atunci. Og era disperat, iar Stürme se agita de colo până colo.

— Cuvintele zeilor vin de la zeul Thot prin

Osiris cel mărit, iar fiecare dintre acestea au puteri magice. De veți reuși să deslușiți un singur cuvânt, vă veți întoarce acasă.

— Știu că sunt șapte sute de semne care indică fiecare un sunet sau un obiect, spuse Og. Mi-a zis asta prietenul meu, Mohamed, iar tu, vrăjitorul, porți masca zeului Thot, cel care dezleagă mesajele și poartă veștile. Ajută-mă să dezleg trei simboluri!

Fetița îi puse să se învârtă de trei ori în jurul scarabeului magic de la apus către răsărit și să-și pună fiecare câte o dorință. Og a recunoscut crucea numită „Ankh” ca simbolizând milionul de ani ce va să vină cu pace, fericire și liniște.

Vrăjitorul i-a rugat să meargă acum spre lacul sacru și să bea câte o gură de apă din fântâna uitării, dar ei doar s-au prefăcut că înghit apa.

Atunci Og a aflat că dacă spunea descântecul de la coadă spre început puteau ajunge acasă.

În timp ce încercau să așeze descântecul în ordine inversă, Senefer, Senetnay și fetița Mutnefereet își luară rămas bun de la ei, apoi băură câte o gură de apă. Pe loc se transformară într-un grup statuar din granit. Doar atât mai putură să facă, să se țină de mijloc cei doi părinți,

iar pe fetița cârnă să o așeze protector între ei.

Piticul Kilwinning scoase sabia lui de fier ascuțit în atelierele nibelungilor, iar inorogul își puse tichia magică.

Og scoase de sub pelerina lui de vrăjitor amator bagheta din lemn de alun fermecat și spuse:

„Corri, corii: io gridava!

Porri i agli gli mangionno mi,

Porri i poli i beccomo mi,

Sorci i orci gli succionno mi,

Malia, malia!”

Cât ai zice barcă solară toți se treziră în sufrageria lui Og. Bucuria lor era atât de mare și emoțiile atât de puternice că nu-l mai slăbeau pe Og, care, cu degetul arătător de la mâna stângă ridicat în sus, clamă:

— Labirintul din bibliotecă trebuie să-l descâlcim, cu cărțile bune mai tari o să fim!

Stürme era nefericit că prietena lui devenise o bucată de piatră. Piticul Kilwinning își descoperi toate bogățiile neatinse. Pali se repezi în oglindă să vadă cât de frumos este și începu să se certe singur. Pingu făcea pe Hopa – Mitică, rostogolindu-se prin casă. Inorogul ponei își luă la revedere și-i rugă să nu-l uite la următoarea aventură.

— Știi ceva, Stürme, cred că pe prietena ta o poți găsi la Muzeul de Egiptologie, spuse piticul Kilwinning. Când îți va fi dor de ea, poți să dai o fugă până acolo!

II. Spre marele Nord. Întâlnirea cu Moș Crăciun în alt anotimp

— Pe marele vultur care a pârjolit pădurea, vuind cuvintele în gura vajnicului Väinämöinen, faurul veșnic, ce povestește despre rața magică ouătoare de ouă de aur și unul de fier pe genunchiul minunatei Luonnatar, fecioara azurului, muma apelor, care mișcând încheieturile, ca să se destindă a spart ouăle, din care s-au născut cerul, pământul, norii, soarele scânteietorul, sunt gata să vă duc într-o aventură și mai neguroasă,

într-o lume pe care Pingu are s-o iubească, iar tu, Kilwinning, o cunoști din rune vechi. Pali, curajosul și Dromi cel viteaz ne vor găsi drumul printre aurore boreale, iar inorogul își va încărca din stelele nordului cornul, cât despre Stürme, stelele sunt sigur că ne vor găsi adevărata lui dragoste între fetele fineze sau între cele lapone. De fapt, ce mai calea-valea, toată Kalevala este plină de pețitori în căutare de fete!

Până să chibzuiască ei mai bine, Og deja sucea nuielușa de alun magic, repetând formula magică, care îi ajută să ajungă în timpuri și țări nemaipomenite:

„Malia, Malia,

Mi succionno gli orci i sorci,

Mi beeconno i poli i porri,

Mi mangionno gli agli i porci

Io grivada: corri, cori!”

Og se transformă pe dată într-un flăcăiaș îmbrăcat ca un tânăr vânător de reni saami, foarte colorat, cu roșu, albastru, galben și motive tradiționale kareliene, iar fesul său roșu cu bentițe albastre, roșii, verzi, galbene, îl făcu pe Pali să-i transmită plin de invidie, că este chiar mai colorat

decât el. Og îi răspunse că nu s-a gândit la asta, dar sigur, de vină sunt aurorele, care l-au

transformat într-un băiat mai înalt cu chimir de piele vopsit în roșu, cu motive vopsite în alb, albastru și monede din vechime.

— Singurul lucru constant este schimbarea, auzi Og spunând pe un pitic nu tare mare, dar nici

mititel cu totul. Eu sunt om ca fieșcine, un viteaz pitic din mare; am venit să tai stejarul și-am adus pe lume o țară.

— Dar cum te cheamă?, îl chestionă instantaneu piticul Kilwinning. Poate suntem rude, poate suntem frați?! Bogății găsim noi pe aici? Văd că tot ce ai este de aramă! Inclusiv toporașul îți este

de aramă! Ce poți să faci cu un topor de aramă? Dar un târnăcop de ce nu ai? Parcă nici barba nu-ți e așa deasă.

Deodată, piticul fără nume se coborî din barca lui de lemn de stejar direct pe țărmul lacului ce-și vântura periculos valurile. Cum puse piciorul pe țărm crescú mai înalt decât bărbații cei mai înalți ai nordului și prinse a spune:

— O, viteazule, Kilwinning, despre tine am auzit multe, dar mai ales că ești un negustor pe cinste, pe care nimeni până acum nu l-a putut păcăli. Vrei aur, iar Stürme își dorește o fată. Eu am să vă duc la cea mai frumoasă fată din Finlanda și din lume, fata făurită de fierarul Ilmari-Ilmarinen pentru el, dar pe care i-a dăruit-o făuritorului veșnicului, vajnicului din Vainölä, lui

Väinämöinen, o fată care nu te ceartă, că nu prea mișcă din bărbie, toată din aur și care s-a plimbat prin Germania, prin Rusia, pentru care s-au certat bogătașii cei mari, toți voind s-o aibă, ba chiar și suedezii.

Dar Og, văzând scânteile de poftă din ochii lui Kilwinning și ai lui Stürme, răspunse pe loc.

— Dar și tu ești cunoscut în lumea întreagă, viteaz al apelor, înalt al uscatului, căci tu ai tăiat stejarul, ca să aduci soarele înapoi finezilor și bucurie laponilor. Tu ai să ne duci, de vei vrea, mai curând în țara lui moș Crăciun, decât la fete ce-ți îngheață răsuflarea și-ți pun promoroacă în suflet!

— Dar tu cine ești, voinicule? Vii din Joensuu, Mikkeli, din Turku, din Helsinki sau din Rovaniemi? După port pari cam lapon, după inimă karelian, dar ești îmbrăcat ca un saami.

— Domnule, mie mi se spune Og, dar sunt român și cetățean al lumii. Citind din biblioteca labirint am găsit multe aventuri extraordinare, care te lasă fără suflare și afli multe, multe din întâlniri și călătorii cum nu s-au mai văzut.

— Deci vreți să mergeți în Laponia la Rovaniemi, acum, vara, cu reniiăștia ciudați, unul cocoșat și unul cu nasul umflat mai rău decât al

unui ren beat? Știi că și renii se îmbată? Dar ce somn mi s-a făcut. You make a sleeping place under a tree. Și pe dată se urcă în barca lui, se făcu mai mic și adormi.

Lui Og i se păru că zboară cu o sanie fără reni, dar se trezi din visul de o clipă.

Kilwinning și Stürme se arătară supărați fiindcă Og nu l-a lăsat pe domnul înalt și generos să rămână înalt și generos și să-i ducă la fata cu totul și cu totul din aur.

Dromi și inorogul ponei erau supărați pe piticul care dormea în barcă, fiindcă a zis despre ei că sunt reni. Însuși Og, dacă nu ar fi știut ce se întâmplă, ar fi rămas cel puțin descumpănit. Dar el îi asigură pe toți că piticul din barcă este unul binecrescut și foarte demn de a deveni ghidul lor în marea călătorie spre Cercul Artic. Pingu era în

delir, de parcă spiritele celor 218.700 km de păduri, câte acoperă Finlanda, i-ar fi șoptit fiecare cu glasul său urieșesc, ca de copaci foarte bătrâni, lucruri senzaționale.

— Anteeski, adică, mă scuzați, dar, deși suntem în Turku, eu văd tunturile din Lappi și zăpadă și derdelușuri pe care am să alunec. Am să mă dau

de-a rostogolul în Haltiatunturi!

Deodată, o lună mare, imensă, ca o tipsie de argint, prinse a naviga pe un cer clar ca de lapis,

iar ici colo de agat și de safir.

— Aici suntem aproape de râul Aura și putem traversa de câte ori vrem cele cinci poduri principale din Turku. Am putea lua feribotul, dar mai bine hai să privim spre Tuomiokirkko (Catedrala Turku) până se trezește domnul pitic de aramă și să-l lăsăm să ne conducă el spre Helsinki și apoi spre nord.

— Dar doamna aceea cu bonetă și șorț alb, bluză roșie și fustă lungă neagră cine este, întrebă Pali, jinduind la dulciurile pe care le ținea aceea pe o tavă?

— Este angajată a Käsityöläismuseo (Muzeul Artizanatului) și este îmbrăcată într-un costum de secol XVIII, răspunse Og.

— Dar tu de unde știi că este angajata Kasitolalaie sau Kastoletalaie sau Kastelo, întrebă Pali, încercând să repete Käsityöläismuseo?

— Dintr-un ghid complet despre Finlanda, așezat în labirint lângă Letonia, Lituania, Estonia, dar aici se ajunge cel mai ușor cu Viking de la Stockholm. Dar hai să trecem primul pod, Auransilta, să cotim apoi pe străzi până la Teatterisilta („podul teatrului”) și să luăm de acolo Föri, acel mic vas care transportă gratuit pietonii

și bicicliștii, apoi ne întoarcem aici, îl trezim pe viitorul nostru ghid și plecăm la drum.

— Prea bine, zise Pali, încercând să-i înhațe tichia vrăjită a inorogului, care își feri coama grațios ca întotdeauna, de nimeri Pali drept cu ciocul într-un feribot Viking.

— Știți că aici, în Turku, s-a construit cel mai mare vas de pasageri din lume? Oasis of the Seas, un oraș plutitor de 365 de metri lungime, câte zile are un an, nu-i așa?

Dromi întrebase ca un adevărat profesor niște lucruri, de îi lăsase mască pe prietenii lui. Kilwinning era mai puțin supărat, fiindcă auzise că în nord, acolo unde vor merge, este mult aur.

— Hei, dar am ajuns deja pe täl pual jokke („partea asta de râu”), uite catedrala veche de (2016-1349) = 667 de ani! Brrr, anul tecut a împlinit 666!, zise Og. Foarte interesantă, dar hai să ne grăbim să ajungem pe tois pual jokke (“partea celalată de râu”), luăm Föri! Wow, dar ce miroase a cafea proaspăt prăjită, ca în bucătăria mamei! Cred că vine din curtea din spate a Apteekkimuseo. Uite vine trăsura Musta-Hilu! Hai să ne suim în ea, prieteni!

Văzură statuia Marea Înghețată, dedicată

marinarilor, nu înghețatei, Ukkopekka, ultimul vapor cu aburi care a navigat pe mările Finlandei, dar și micuțul vas Sigyn, care a fost ultimul vas cu vele ce a traversat oceanul, statuia lui Aleksis Kivi, scriitorul, dar ei tot se gândeau la piticul din barca de stejar.

— Și cum crezi că vom naviga în coaja aceea de nucă, Og, printre aceste cargouri uriașe, printre aceste vase de peste 30 de metri?

Pali nu reușise să-și țină ascunsă teama de apă.

Un cârd de lebede zburară peste ei, dezechilibrându-l pe fricos. De cât îi venea să râdă, Dromi s-ar fi aruncat pe cocoșa lui norocoasă, dar Pingu îl bătu peste șaua din piele sahariană cu lăbuțele lui sensibile, amintindu-i că

nu este singur.

— Finlandezii ăștia sunt cam ciudați, zise Og, întrebându-l ceva pe un domn, care nici nu îl băgă în seamă. Îți zâmbesc când nu trebuie, îți răspund când vor, uneori cântă când ai vrea să fie serioși, dar sunt niște gazde extraordinare. Au un campionat de cărat nevestele în spate! Gata, am ajuns la vasul nostru și nu te speria, Pali, am mers noi pe Nil, mergem și pe Marea Baltică sau, hai să-l întrebăm pe domnul pitic de aramă ce părere are și cât cere, până la Rovaniemi, domnule ministru de finanțe Kilwinning. Oricum, eu știu că la Rovaniemi se ajunge doar cu expresul Moș Crăciun, așa că, mai vedem, mai chibzuim.

— Știi că Franța în Finlanda se spune Ranska?

— Dar de unde știi tu, Dromi, întrebă Pingu?

— Din casa moșului de pe dealul Korvantunturi, de unde ai să te dai de-a rostogolul cu minte, Pingu!

— Eu nu înțeleg nimic din ce scrie pe indicatoare, zise Pali. Vreau să știu unde merg, dar limbile finlandeză și suedeză îmi sunt total necunoscute.

— Lasă că iarna se scrie și în japoneză, răspunse Og. Mi-a spus mie tata că japonezii îl

iubesc pe moșul la fel de mult ca și noi și vin sute de mii aici și atunci apar anunțuri și indicatoare scrise în limba japoneză.

Pali se uită peste bordul bărcii de stejar și îi veni rău. Pali simți aerul rece care-i trecea prin pene, se trezi, se mai uită o dată și vorbele-i rămaseră în cioc. Nu putu să îndruge nici măcar un țipăt de teamă.

Înspre răsărit, desigur, peste lacuri și păduri, peste insulițe, peste băltoace mlăștinoase, peste pești și peste oase, peste câteva lumini și case, barca vântul încerca, pânza vâjnoasă se umfla tot mai aprig, încât Og, auzind, era să leșine și el. Norocul lui cu Pingu, care îl îndemnă pe Dromi să-l susțină. Barca spinteca văzduhul, iar piticul de aramă cârmea printre stele de carte poștală în lumina albă a lunii. Nu le trecuse prin cap că în Finlanda mai sunt bărci care zboară ca elicopterele pe tălpoaie lungi de sănii!

Dacă nu aș fi avut ciorapii de lână făcuți de bunica și mănușile astea groase primite anul trecut chiar de la moș Crăciun, cred că aș fi tremurat ca și Pali. Norii se așezaseră dedesubtul lunii ca niște solzi de pești cu puf, ca niște solzi de argint fierbinte, umflându-se, împingându-se, acoperind

și descoperind frumoasa, luminoasa lună.

— Seamănă cu niște foci grase norii, nu-i așa? întrebese piticul de aramă, vâjâind cu luntrea sa printre norii pufoși, parcă strânși în stoguri pe pajiștile reci ale cerului.

— Să știți că noi, finezii, iubim natura, iubim pădurea, care este aurul nostru, iubim marea și lacurile pline de pești de argint, iubim cerul și femeile noastre, fiecare-și iubește cărarea sa prin

pădure și drumul pe ape, urșii, lupii și balenele, renii și frumoasa zi de vară, dar din silozul de suflete și din spiritele pădurii ne-am adunat mereu puterea de a merge înainte. Uite, acolo stau cei noi și școala lor! Vom coti acum puternic prin bulboane de mătase, cerului să nu-i zgâriem ale sale fine oase.

Deodată erau în Helsinki, capitala țării celei largi, numită Finlanda. O muzică divină de coarde, mânuite magistral de o femeie blondă îngâna valurile mării, într-un crescendo aproape, apoi

ușor, ușor, condus de degete dibace a început pe inimă să toace.

— Este Kantele, instrumentul finez, făcut prima dată de meșterul Väinämöinen din oasele și dinții și aripioarele unei știuci gigant, cât barca de mare, pe care curajosul a străpuns-o cu spada și a împărțit-o cu paloșul oamenilor dintr-un ostrov. Tot el a și cioplit din marile ei oase cutia ăstui Kantele și i-a pus strune din coama mândrului armăsar al lui Hūsi. Așa că, atunci când cântă prin el curge râul repede, liberii pești și armăsarii văzduhului se ridică pe picioarele din față, cambrându-se ca vela ce primește vântul bun, ca barca să alerge de neprins pe marile lacuri. Ascultați! Acum susură vântul prin frunze de copaci bătrâni, acum marele lac este biciuit de vântul turbat, acum se aude sălbatic nechezat. Kantele este harpă, orgă, șapte fluiere, chitară, instrument de cântat cu mâini tandre și fine, dar care știe să îmblânzească dorul.

Piticul de aramă începuse să crească în timp ce povestea mândru despre instrumentul muzical național finlandez, semn că nu doar pământul strămoșesc, ci și mândria de a aparține neamului Kalevei, îi dădea putere. Și parcă îi cuprindea o

atmosferă extrem orientală, ca dorul primei patrii ai oamenilor veniți de departe din Asia.

— Dar ce cântă acum, întreabă inorogul pitic?

— Este o bucatăică din oprea lui Oskar Merikanto, Summer Evening's Idyll, op. 16, nr. 2. Puteți s-o ascultați și voi acasă, pe Youtube, ca să vă amintiți această mândră călătorie, spuse hâtru piticul de aramă, devenit iarăși un domn înalt și generos.

Piticul Kilwinning și Stürme abia așteptaseră momentul pentru a-i reaminti de fata de aur.

Lappi e din piatră și lemn și mâncarea este

delicioasă. Avem piept de rață, icre galbene și rotunde, fructe de pădure, căpșuni, pești din râuri, lacuri și din mare, legume proaspete, produse în Finlanda, dulcețuri din muguri de molid și înghețată de pin, iar dacă erați un pic mai mari aveam un vin de căpșuni, de să te lingi pe buze.

— Wow, zise surprins piticul Kilwinning, sunt foarte încântat să aflu că pot mânca ca la mama acasă. Dar cartofiori noi, foarte aromați sau ciupercuțe de pădure, pești afumați și raci împlătoșați găsim? Hering murat sau somon „graavi” aveți?

— Avem. Iar în țara atâtor lacuri, găsim o „muikkukuko” delicioasă, o Savo din pâine de secară, umplută cu pește, mmm!

— Tot vorbin, vorbim, vorbim despre mâncare, explodă Pingu. Hai să gustăm ceva și să călătorim spre Moș Crăciun! Eu am o dorință foarte mare și, dacă îl găsesc acasă pe moș, s-ar putea să mi-o împlinească.

Își umplură burticile cu de toate, iar Pingu ceruse chiar trei porții de pește proaspăt și patru înghețate. Fu surprins neplăcut când i se aduse înghețată caldă, dar savoarea ei îi plăcu.

— Mi-ar plăcea să simt puțin aer de saună, zise

Dromi, după ce se îndopase cu artisticele aranjamente din farfuriile prietenilor săi, pe care ei aproape că nu doriseră să le strice.

Og făcuse câteva fotografii cu telefonul mobil, ca să le pună pe pagina lui de socializare, iar Pingu îi zorea întruna, dornic să ajungă mai repede la

Cercul Polar.

— Apa pe care o pui cu polonicul de lemn peste pietrele încinse produce un aer uscat, saharian, care face bine bietelor mele cocoase, încercă iarăși Dromi.

De data aceasta fu rîndul micului inorog să

intervină:

— De transpirația unei cămile aveam nevoie, altfel, sătui suntem, de băut am băut cele mai interesante siropuri de fructe, dar de periat cu „vihta” încă nu am fost. Abia aștept să te încingă cu mănuchiul de crengi de mesteacăn peste cocoășele tale bătrâne! Să vezi atunci uscare rapidă...

Kilwinning se făcu nevăzut când veni vorba de nota de plată, deși nu-i stătea în fire și nu avea astfel de apucături, încât îi aduse la disperare pe prietenii săi, care se străduiau să pară veseli în continuare, deși nota era destul de însemnată, ca pentru niște premianți. Aproape că îl puneă într-o situație dificilă pe Og, când piticul apăru râzând și plăti regește, ba lăsă și un bacșiș în moneda locală, euro, căci marca finlandeză nu mai exista de paisprezece ani.

— Dar unde ai fost, îl întrebară în cor?

— La pescuit, desigur. Ba m-am și bucurat de briza minunată a vântului de seară ce se juca în barba soarelui, oferindu-mi culorile unui aur unic în apusul acesta acvatic.

— Dar am fost speriați, îi spuse Pali.

— Prietene, un prieten nu te părăsește la greu,

iar eu sunt un membru de nădejde al echipajului. Să nu uiți că pentru a avea un prieten, trebuie să fii tu unul! Dar să știți că vara în Finlanda este senzațională. Cât voi ați benchetuit, eu m-am dat cu canoea, am prins păstrăvi din cei mai repezi, am cules fructe de pădure cu o cutie roșie, care avea un pieptene și am vizitat mokki, casa prietenului nostru, cel mai distins pitic mare din Finlanda. Să vă spun un super secret: sss, deși este veche, are curent electric, tv. și wi-fi! Dar voi știți că în Finlanda sunt 187.888 de lacuri?

— Ce de lucruri minunate ai făcut, morocănosule, cunoscător de rune vechi, îi spuse oarecum invidios Pali! Intervenii piticul fără nume, care acum îmbrăcat ca un tânăr finez, zâmbea în colțul său:

— Haideți să mergem pe drumul nostru! Voinicule, ia-ți oastea sau echipa și drept către barca mea s-o țineți! De acolo spre Lappi vom purcede de îndată. Vom merge la pescuit păstrăv, somon de apă dulce și plătică, vă voi arăta casa mea kareliană din Joensun, unde soția mea mereu tânără și frumoasă v-a pregătit o saună pe cinste și fiul meu vă va duce pe râul Ruuan – Konski să vă plimbați cum nu ați mai făcut-o până acum.

Apoi, când veți fi pregătiți să vă simțiți finlandezi, vă vom duce în orașul vecin Rääkkylä să ascultați un concert al celei mai bune trupe care cântă la kantele. Să nu plecați cumva de capul vostru prin pădurile noastre, că vă veți rătăci și se vor scrie alte povești despre voi!

Tot vorbind, ajunseră la barca minune a piticului când înalt, când mărunț și sărind ca somonii în mersul lor pe râu, se treziră gata de plecare.

Og se sperie de viteza cu care piticul cândînaltcândmărunțdarlegendar pornise barca spre soare apune, pentru ca apoi să vireze brusc spre miazănoapte și-și făcu o cruce lungă.

— Mediam noctem sau Nord, venim!, zise el tare ca să nu se vadă că s-a speriat.

Dar piticul legendar nu-i scăpase gestul său și îi spuse:

— Nu te teme, conduc barca asta de mii de ani și încă nu am avut nicio pierdere. Cât despre cruce și noi suntem ortodocși. Mulți karelieni ne închinăm asemeni ție, însă nu de teamă, ci de bucurie.

Fără să-l asculte pe piticul fără nume, o furtună izbucni cât ai zice știucă și vântul luă barca pe sus,

trecând-o peste vapoare colosale, vase de croazieră cât un oraș, în care intră și 5400 de persoane. Dar el se puse pe muncă, învârti velele, trase vela gabier până o strânse pe catarg, lăsând restul velaturii să fluture, mânuind-o din funii ce își ridicase ca pe un zmeu aproape de stele.

Cu strângătoarele de margine puse în ordine, cu zburătorii, și rândunicile lăsate în vânt cu strângătoarele de vânt nestrânse, bordul bărcii părea imens, iar piticul un uriaș care stăpânește nu doar scotele, contrascotele și murele, ci chiar cerul, după alura de marș a navei sale.

Joensun pare capitala pădurilor dintre lacuri, vârfuri de catarge mărețe înălțate în vânturile repezi spre stele.

Barca se opri deodată în mijlocul cerului, iar dinspre nord, luminile celebre începură să joace tontoroiul pe recele cerului. Acolo sus, aburul din gurițele prietenilor se zbătea să prindă formele cercurilor perfecte, doar Pingu se distra prinzându-l pe Pali de aripile colorate și întrebându-l cu un umor aproape englezesc:

— Aici alb-negru este mai bine decât color?!

Și începu ploaia. Cerul ici-colo era vinețiu, mai încolo alburii, cenușiu, negru, cu marginile

răstrânțe peste lacuri, peste pământ și peste luminile orașului. Og își striga echipa, ca s-o adune la un loc, dar piticul fără nume viră spectaculos și ateriză pe un lac verde, unde luminile roșii ale balizelor din fața unei case de lemn spărgeau stropii de ploaie de păreau scânteile unui polizor sau ale unui roi de luminițe din lanternele de Crăciun.

Aterizarea neobișnuit de lină, deși consistent mâncătoare de metri din înălțime îi făcu pe toți să se oprească din sfadă și cu sufletul la gură sau cu

răsuflarea în gât să aștepte să coboare. Piticul cândînaltcândmăruntdarlegendar jubila. Se simțea fericirea plutind în jurul său, așa că Og se grăbi să scoată telefonul mobil, ca să o surprindă într-o fotografie. Vă dați seama că în fotografie nu au apărut decât ochii roșii ai omulețului fără nume! În timpul acesta, un tânăr de pe mal întindea de pe un ponton o scară înșelătoare, ce părea scurtă, deși era lungă și mare. Peste câmpul cel negru de ape, abia se zărea o lumină, dar se auzeau cântecele pescarilor ce se întorceau de pe lacuri acasă. Vântul stătuse pe loc brusc, așa cum și pornise, iar smoala nopții nu era încrețită de șoapta niciunui val.

— Fata lui Utu nu a prins de veste că suntem pe aici și nu ne-a suflat niciun pui de ceață în cale, chiar de nu ne-ar fi biruit cu al ei abur, ba nici Tursp, fiul lui Aijö, cel cumițit de bătrânul Väinämönen, n-a ieșit din ape.

— În sfârșit, bine ai venit, tătuță-n minunatul nostru aer, luna iar va depăna-va a ei lumină din cel caier; iar necazurile, plânsul mamei alina-vei.

Cu un cântec tremurat, l-aștepta pe piticul fără nume al său fiu acolo, pe margine de lac. Îl întrebă dacă n-a găsit acel Sampo din Pohjola, vreo

comoară în Ahtola, aur de sub cuta mării, bogății prin bobi de valuri, iar piticul îi spuse să întindă scara, fiindcă îi aduce oaspeți de departe. Urcară pe treptele roșii până la debarcaderul albastru.

Ajunseră repede la căsuța de lemn din marginea pădurii, de unde lacul se zărea cât puteai vedea cu ochii. Printre ierburile ce se unduiau sub un vânticel blând, seara se lăsase foarte aproape de pământ. Luna ieși atunci de după pătura norilor și prinse să lumineze locul ca-n palmă. Mirare mare îi cuprinse pe prietenii noștri când văzură șase bărci parcate lângă debarcader, pe mal, dar nu ca

lumea, ci ca nelumea, sprijinite de etambourile de la pupa, cu etravele în sus și prorele împodobite ca vârfurile pomilor de Crăciun. Nici nu se întrebară cine le-a putut așeza așa, căci văzuseră cum fiul piticului apucase un pin de lângă o stâncă și-l izbise o dată de-l făcuse surcele pentru foc dintr-o lovitură.

Ba și gardul era un pic ciudat, făcut direct din trunchiuri de copaci, dar nu prinse-n cuie, ci cumva sprijinite direct de pământ, de părea neterminat.

Pereții casei de lemn erau din scândură groasă și grunduită, iar pe cel din mijlocul marii camere de primire stătea o pendulă de aceeași culoare ca și peretele, bătând tic-tac-ul și indicând exact orele 23 și cinci minute, exact aceeași oră ca și în România. Câteva tablouri cu bărci și un tablou cu biserica erau aproape de pendulă, apoi un covor țesut manual, cam cum sunt covoarele noastre oltenești, în rest simplitate extraordinară, dar între ramele albe ale ferestrelor chiar între geamuri, gospodina așezase flori albe și roz pe un pat de mușchi verde, încât simțeai că pădurea și grădina sunt parte din sufletul lor.

O sobă mare, verde, în care flăcăiașul cel

puternic pusese un braț serios de lemne făcea ca să nu simtă nimeni răcoarea de afară. Soba era nespus de frumoasă, iar alături, pe perete, era fixată o kantele de lemn de forma unui mare solz de știucă. Perdelele nu erau ca la mama acasă, ci brodate. În camera cu dușumea de lemn nu era decât un scaun și, pe lângă cele patru mese, opt bănci de lemne. Pe dușumea preșuri, covoare țesute în război, ca la străbunica mea.

— Of, parcă am ajuns acasă, spuse Og înfrigurat. Pe cea de-a cincea masă, pe care proprietăreasa așezase o față de masă albă ca

neaua, stăteau în coșuri de papură împletită pâinici calde și aromate, puternicul miros parcă îi îmbia pe toți să se apropie. De aproape se vedeau bolurile cu salate, cu fructe de pădure, cu pește mic afumat, pus între felii de lămâie și decorat cu mărar, cu carne de elan, farfurioare cu felii de unt gras și boluri cu sosuri și dulcețuri. O curățenie desăvârșită peste tot, dar gospodina nicăieri.

Pe mese erau așezate farfurioare și tacâmuri, erau decorate cu ramuri pline de merișoare coapte, tocmai bune pentru crescut imunitatea. Și toți se uitau unul la altul. Dar piticul fără nume se

transformă într-un bătrân înalt, cu o barbă albă, lungă și deschizând o ușă spre bucătărie îi făcu loc să intre doamnei casei, care încărcată cu un ceaun cu mâncărică și altul plin de cartofi mici și rotunzi, gata decojiți, le spuse, fără drept de apel:

— Mene pöytään! Hyvää ruokahalua, lapset!, adică: Treceți la masă, poftă bună, copii! Iar ei se așezară imediat pe băncuțe. Piticul Kilwinning își scoase vechiul lornion și-l așeză la ochiul drept și mai – mai să cadă de pe băncuță. Dădu să spună ceva, însă doar aerul ieșea din gura lui.

— De ce faci ca un pește, care vrea aer?, îl întrebă Pali.

Însă piticul Kilwinning nici nu-i răspunse, nu-l lua în seamă pe coloratul său prieten, ci doar nu-și lua privirea de la doamna cu batic roșu și verde, de sub care îi ieșeau două coade de păr alb împletite după toate regulile artei și care le surâdea tuturor atât de blând, încât le trecuse și frigul și dorul de casă și nevoia de a protesta că sunt iar puși la masă. De după ochelarii așezați pe nas, doi ochi negri le zâmbea complice călătorilor.

— Juolumnori! Juolumnori! Olet oikeassa Juolumnori!, striga din ce în ce mai vesel piticul Kilwinning. Eram sigur că ceva supranatural se

întâmplă, doar nu te transformi oricând și oareșcine din mic în mare, când tânăr, când bătrân. Sunteți chiar doamna Crăciun! Doamna Crăciun! Doamna Crăciun!

De aceea eram eu mut de uimire, iar domnul fără nume trebuie să fie chiar Joulupukki... Da, el este Joulupukki, cel care poate să facă o barcă să zboare și să ia diverse înfățișări! Dar bine ne-a mai

copt-o! Înseamnă că pe aici vom găsi și elfii moșului, iar pe afară sigur ne vom întâlni cu renii, dar eu nu cred că îi cheamă Rudolph, Dasher, Dancer, Prancer, Vixen, Comet, Cupid, Donder și Blitzen.

Og, Pali, Dromi, Stürme, Pingu, strigă aprins piticul Kilwinning, suntem în casa de vară a lui Moș Crăciun! Pentru că cel care ne-a condus tăcut

și liniștit prin jumătate de Finlanda este chiar Moșul, Joulupukki, cum îl alintă finlandezii! Mamăăă!, mai strigă plin de patos Kilwinning, deși mama sa nu era acolo, dacă nu o recunoșteam pe Doamna Crăciun, habar nu aveam cine ne este ghidul!

Og, Pali, Dromi, Stürme și Kilwinning izbucniră în urale și aplauze. Doar Pingu stătea supărat, de parcă i-ar fi turnat cineva tot cerul în cap.

— Dar ce este, Pingu? De ce ți s-au înecat corăbiile, îl întrebă Og?

— Dar eu chiar mă gândeam că voi coborî de pe Cercul Polar, dându-mă de-a rostogolul pe mari bucăți de gheață. Aici nu este nicio calotă glaciară, nu tu laponi, nu tu alți pinguini!

— Până una-alta să ne bucurăm că l-am cunoscut pe moș în civil. Ia gândiți-vă, cine a mai avut vreodată fericirea să petreacă atâta timp cu moșul, să-i cunoască tainele de alături, să-l vadă mic și mare, tânăr și bătrân, atât de bătrân!

Și, mai mult decât oricine, noi știm că Moș Crăciun este chiar bătrânul din vremuri demult apuse, cel care a ajutat-o pe Maica Domnului să-și găsească adăpost. Poate tocmai de aceea este

înzestrat cu darul de a cunoaște totul despre întreaga lume, despre nevoile și dorințele oamenilor. El a știut mereu ce gândim, iar tichia fermecată a inorogului și pelerina nevăzută a lui Kilwinning au devenit, în fața lui, inutile.

În timp ce Og și Kilwinning dialogau, iar Pingu era trist, toți gustau din bunătățile alese până când burticile li s-au umflat mai mult decât cimpoaiele. Doamna Crăciun îi mângâia pe fiecare cu zâmbetul său cald, le gădila coama sau cocoașa, și fără să spună un cuvânt, se simțiră dintr-odată sătui și plini de energie. Dar surprizele nu se opriră aici. Deodată, pe fereastră apărură o lumină ce

plutea printre aburii nopții reci, asemenea unor spirite din vremuri demult trecute, iar pe ușa casei se strecurară tăcuți șapte elfi, fiecare purtând câte un dar pentru prietenii noștri.

Og primi o nuielușă de mesteacăn, cu totul suflată în aur și argint, pregătită să execute cele mai incredibile vrăji, la fel ca vechea lui baghetă vrăjită de alun. De asemenea, primește și un bilet la Festivalul Cântecului din Joensuu, unde pe scenă urcă un cor de 11.000 de persoane, plus o carte.

Pingu primi o bucată de gheață albastră care, dacă era atinsă în partea dreaptă, se transforma într-un iglu; dacă era atinsă în stânga, apărea o pistă de patinaj; iar dacă o prindea între aripi, se transforma el însuși într-un pinguin imperial, cel mai mare și mai rezistent dintre pinguini. Sub lăbuțele lui negre se făcea o banchiză, iar încăperea se răcea instant, spre protestul vehement al tuturor, mai ales al lui Pali și Dromi.

Inorogul pitic primi niște semințe fermecate, care făceau să îi crească aripi de fiecare dată când le gusta. Ca să nu se termine niciodată, i se dădu și o traistă magică în care, odată puse semințele, nu se terminau niciodată. Pali încercase să guste, dar inorogul se feri cu dexteritate, iar bietul papagal se trezi față în față cu cel mai morocănos elf din lume, care îi întinse o cutie legată cu sfori aurite și o fundă perfectă.

Dromi primi un dicționar și o cheie de plastic, iar asta îl lăsă nedumerit. Stürme se văzu încălțat cu bocancii motanului care fusese odată slujitorul celebrului conte Mițihansen și plin de chef de aventură. Nici nu se gândi bine că, dintr-odată, i-apărură în mâini o pereche de bețe de schi și chiar niște schiuri speciale pentru stürmevăielnici.

Kilwinning ceru să vadă cartea lui Og, dar Og îi răspunse pe loc:

— „Prietene, dojenile îți curmă și scapă-mă!... Mă dăscălești pe urmă.” E o carte foarte frumoasă despre oameni și fapte...

— Te cred, dar nu te înțeleg.

Ușa casei se deschise din nou și afară se aprinseră atâtea lumini, de parcă era pista unui aeroport, iar în mijloc Stürme și Pingu se dădeau cu patinele pe un sloi imens de gheață.

— Vezi ce înseamnă să le faci toate nazurile, zise Juolumnori către Joulupukki, care stătea pe singurul scaun din încăpere și zâmbea satisfăcut! Copiii trebuie educați, nu doar răsfățați, insistă

doamna Crăciun. Te rog să-i oprești să-mi distrugă grădina de legume și straturile de flori!

Pali tocmai reușise să desfacă funda aurită cu ciocul său puternic și, din cauza curiozității, sparse cutia cu ciocul încât praful magic din ea se răspândi peste lume, împlinind dorințele tuturor. Numai în fața casei de lemn din Joensuu apăsarea și

dispărea la interval de o secundă când patinoarul, când stratul de flori, când grădina de legume, după dorințele fiecăruia.

Piticul cel fără de nume dar legendar, acum Joulupukki, altfel numit Moș Crăciun, îi spuse doamnei sale, surâzând, că i-a împlinit dorința. În lumina felinarelor albe, roșii și albastre, patinoarul, legumele, florile nășteau culori, mirosuri, arome deosebite, pe care Dromi nici măcar nu le înțelegea, deși răsfoia dicționarul de

simțuri spre paginile arctice. Și, dintr-odată, ajuns la cuvântul aurora, o lumină verde imensă transformă cerul într-un fel de parc al minunilor galbene și violet, iar toată lumea încetă să-și mai dorească altceva decât să privească minunile boreale.

Kilwinning nu primi nicio cutie, niciun cadou. La început tăcu, apoi își numără aurul din chimir, dar până la urmă nu se putu abține:

— Dar darul meu nu trebuie să vină? Ori eu nu am fost cuminte atâtea sute de ani? Ce elf nesocotit nu m-a socotit cum se cuvine?

— Tu ai primit mereu și nici copil nu ești, îi răspunse elful socotit nesocotit, ce se alfa chiar în fața sa și bine ai face să nu te pripești, cum priceput în sfadă ești!

Piticul își scrâșni măselele, strânse pelerina nevăzută de șnur și când era gata să se facă nevăzut, se împiedică de pelerină și căzu.

De șnurul pe care-l trăsesese cu putere se afla legată o hartă care indica Laponia și un loc secret în care aurul era păzit de o fată cu totul și cu totul din aur. Vântul solar de afară, care produsese acea subfurtună undeva mai în nord, dar o purtase ca pe-un mesaj de bun venit pentru prietenii noștri se

dovedise a arăta exact înțelesul cuvintelor din dicționarul lui Dromi, care, bănuți, acum cânta cuvinte cu litera „S”: saharian, solar, spațiu, încât Og i-l confiscă pe dată și-l ascunse sub scufia inorogului pitic, înainte de a se trezi plutind printre stele. Bineînțeles, nu îi explică de ce.

— Trebuie să inventăm un cod al nostru, ca un cod al piraților, strigă Og. Acum suntem cu toții

puternici, nu trebuie să fim și periculoși sau puternic de periculoși. De aceea îi convoc pe toți prietenii să strângă darurile în această ladă mare și să le folosim când și cum trebuie, altfel vom aduce haos și nenorocire. Lucrurile bune, pe care le folosești nechibzuit și în exces pot produce mari neplăceri și daune.

Apoi arată grădina de zarzavat făcută una cu pământul și straturile de flori ofilite, zdrobite... Domnul și doamna Crăciun îi zâmbiră aprobator românașului înțelept și deschiseră capacul cutiei. Doamna Crăciun le spuse că timpul fiecăruia înseamnă tot atâta experiență și tot atâta uitare, ce astăzi vi se pare banal, mâine veți găsi că a fost fenomenal, iar ceea ce vi se pare astăzi Cool, mâine vi se va părea o chestie de temperament și de fiță.

— Fiți voi înșivă, doriți-vă ceea ce vă reprezintă, ceea ce credeți și nu uitați că sunteți o clipă de eternitate! Câteodată nu clipiți, păstrați-vă clipa! Eu i-am spus asta și lui Göethe când avea șase ani, înaintea cutremurului din Lisabona. Ba și lui Mozart, spunându-le fiecăruia să-și consulte inima în legătură cu dorințele lor legate de viață și să fie, desigur, uniți cu natura, să

simtă lumea, viața și timpul universal. Voi știți ce înseamnă „universal”?

— Un deodorant, răspunse Stürme.

Dromi se întinse după dicționar, iar Pali spuse că este sigur legat de ROGVAIV, inorogul pitic zise că este vorba despre dragoste, iar Og căscă somnoros.

— E timpul să mergeți în pătuțurile voastre. Camera celor șapte pitici este pregătită! Vă conduce fiul nostru..., eu rămân să fac puțină ordine.

Pe mâine, minunați copii ai lumii!

Dormiră bine, profund și sănătos.

— Gata, băieți, trezirea!

Un clopoțel se auzea din ce în ce mai aproape.
Ba nu era unul, ci un roi de clopoței, mulți, din ce
în ce mai mulți și mai aproape.

— Ce mașinărie infernală pentru trezit copiii,
spuse Stürme.

— Trebuie să vă grăbiți, fiindcă moșul deja a înșeuat renii și vă așteaptă. Doamna Crăciun v-a pregătit pachețele pentru drum, doar mâncare sănătoasă, nu fast-food, ba și câte-un termos cu sirop special.

— Cine vorbește?, se auzi întrebarea somnoroasă a lui Og.

De la nivelul pătuțului îl priveau doi ochi fermecători de motan.

Wow, motanul acesta vorbește! Desigur, este Motanul Încălțat, dar și eu vorbesc, spuse Pali și Pingu vorbește! Chiar eu am luat wow de la Kilwinning!

— Toți vorbim, doar că nu toți suntem înțeleși, îi răspunse Kilwinning, trăgându-și scufia fermecată pe ochi, ca să pară că nu mai este acolo și să mai fure un pui de somn.

— Ei bine, iată-i pe vitejii mei prieteni, spuse moșul, care acum îmbrăcase un costum karelian cu vestă în dungi roșii, galbene și negre, papion negru la cămașa albă și o șapcă înaltă, fără cozoroc, un joben sadea; la brâu avea prins într-o teacă de piele un cuțit cu mâner din corn de ren și o altă pungă de piele în care ținea o ceașcă scobită în lemn.

Se îmbarcă într-o ciudată barcă-sanie de pe malul lacului și cât ai zice merișoare un elf le puse veste de salvare portocalii.

— Țștia or fi reni de mare!, se miră Dromi.

Nimeni nu le răspunse, dar moșul le spuse că vor merge la casa sa din Rovaniemi, Laponia în Țara Aurului.

— În sfârșit, urrra!, strigară într-un glas Stürme,

Kilwinning și Pingu.

— Eu vreau să văd foci!, se trezi vorbind Pali.

Un cârd de găște sălbatice, cu burțile lor cenușii și capetele jumătate negre, jumătate albe gâgâiră pe lângă ei în drumul spre una dintre numeroasele insulițe verzi ce se vedeau pe fața imensă a lacurilor. Sunt mai mari decât ale noastre și au ciocurile și labele negre, se gândi Og, în timp ce-l ținea pe înorog, ca să nu-și scoată vesta de salvare.

Aterizară în marginea tundrei, pe malul unui râu învolburat.

— Aici soarele stă pe cer până noaptea târziu, așa că în mijlocul nopții putem face unul din jocurile noastre pe afară, poate jucăm V-ați ascunselea, Lapte gros, Capra, vă gândiți voi și-mi ziceți, le spuse motanul.

— Dar de ce ești tu pe lângă moș, întrebă Stürme?

— Unde ai văzut tu moș serios fără un motan lângă el, i-o întoarse motanul. Aici, la Rovanieni, este cel mai sudic punct unde poți experimenta vara Lappish. De aceea, o croazieră pe râu în aurul înserării nu ar trebuie să vă lipsească. Veți avea ce povesti multă vreme prietenilor voștri! Dar să nu

uitați să vă luați bluze cu mâneci lungi fiindcă tântarii nu fac deosebirea între localnici și turiști. Până pe seară vom vedea fabrica de jucării a moșului, peștera lui ascunsă, cu celebrul trenuleț, ferma lui de câini Husky, care așteaptă iarna ca și Pingu și ferma de reni. De aici eu vă spun la revedere și mă întorc la doamna Crăciun să-i duc barcosania, că-i trebuie la cumpărături. La revedere și ne vedem la iarnă!

— La revedere!, îi răspunse echipajul.

Apoi se luă sprinteni după moșul care iar se transformase într-un tânăr înalt și binevoitor.

— Kilwinning, Stürme și cine mai vrea aur, să mergă cu mine în Kultakyla (Satul de Aur), ceilalți vor urca pe renii aceștia blânzi și se vor opri la Joulupukin Pajakylä (Atelierul de lucru al lui Moș Crăciun), vor străbate satul meu și vor face ceea ce doresc alături de elfi aici, la Cercul Polar de Nord.

Pingu ceru să mergă și el, în Satul de Aur fiindcă aici nu era nicio urmă de gheață, iar după isprava cu stricatul grădinii doamnei Crăciun avea grijă să nu i se topească între aripi cubul magic.

Og se gândi un pic, apoi se așeză foarte nehotărât în fața lui Joulupukin, cu spatele la

frumoasa căsuță și parcă sprijinindu-și hotărârea pe munții Korvatunturi, zise:

— Am doar puțini ani și vreau să mă fac mare, să cresc și să pot să fac doar lucruri bune pentru oameni. Uneori, când dorm, am două vise, unul coboară din altul. Ciudat este că toate celelalte vise se împlinesc. Văd în vis lucruri, fapte și oameni

pe care nu i-am întâlnit niciodată, dar pe care cu siguranță îi voi întâlni și în fapte care sigur se întâmplă cu o precizie de până la culoarea hainelor oamenilor și mirosul locului în care se înfăptuiește visul. Uneori mă bucur, alteori mă sperie, fiindcă nu visez doar întâmplări fericite. O singură secundă poate strica o viață și îmi este frică să mai dorm cu gândul că visele mele aduc ghinion sau nenorocire unor oameni.

Într-o noapte am visat că niște femei umblau și strigau disperate un copil. Iar eu le-am spus că l-am văzut sărind gardul la depozitele de benzină. Apoi am văzut cum îl scoteau dintr-un bazin, mort. Peste o săptămână s-a întâmplat, iar eu am plâns toată ziua. Nu e rușinos să plângi, câteodată este chiar un semn de curaj!

Așa că, moș Crăciun, te rog să-mi dăruiești puterea de a nu mai visa fapte ce se vor întâmpla! Dă-mi bucuria de a vedea lumea ca și ceilalți copii!

— Darul acesta nu ți l-am dat eu și nici nu ți-l pot lua eu. Darurile mele sunt adesea bucurii ale momentului, pentru care noi muncim enorm, dar pe care oamenii le uită.

— Oamenii, da. Copiii, niciodată! Cât voi fi

copil, nu voi uita niciun dar al tău!

— Cu toate că le uită, eu îi ajut să nu uite bucuria de a dăru, fericirea pe care o văd în ochii copiilor lor și, mai ales, faptul că speranțele se pot împlini mereu, mereu, mereu...

— Atunci, moș Crăciun, sper că îmi vei da voie ca această poveste, cu date clare, certe și sigure despre existența ta, să o spun tuturor, fiindcă darurile celelalte cu toții le vor uita, dar nu și povestea ta, nu și sentimentele pe care le-am încercat pândindu-te, așteptându-te, negăsindu-te, dar gășind darurile, regăsind fericirea copilăriei!

— Și cu prietenii tăi ce să fac?

— Dă-le ceea ce merită, moș Crăciun, fiindcă fiecare are suflet de copil, care te adoră! Iar dacă nu merită, lasă-le ceea ce deja au primit!

Acum, dacă nu te superi, m-aș odihni un pic, fiindcă ne așteaptă o minunată călătorie către casă și chiar dacă întotdeauna, dar întotdeauna, înaintea unei călătorii nu adorm decât atunci când trebuie să plec, acum pic de oboseală. Cred că tu, moș Crăciun, ai făcut din nou una dintre vrăjile tale...

Iar când se trezi era în biblioteca cea mare cu capul pe vreo trei cărți deschise una peste alta, înconjurat de prietenii săi minunați, care-l priveau,

parcă așteptându-l să termine o poveste.

Se ridică de pe covorul cusut cu litere, figuri și versuri în spirală, privi atent, se frecă la ochi și-i întrebă:

— Noi chiar am fost acolo?

Piticul Kilwinning dădu jos de pe inorogul pitic un sac plin de pepite de aur, iar Pali se rostogoli pe covor, făcând paginile cărților să se răfoiască singure. Dromi era fericit ca o cămilă în deșert, iar de departe barca-sanie se așează în vârful unui pin, auzindu-se un zgomot de reni: Tropa! Tropa! Tropa! Și clopoței de argint cântând și chemând îngerii se auzeau clinchenind aproape.

— La fereastră, strigă Og!

— Uite-i pe prietenii noștri, zise plin de încântare, Dromi!

De dincolo de nori se auzi vocea inconfundabilă a lui Joulupukin și râsul vesel al doamnei Joulumuori:

— Să creșteți frumos, dragii mei și să nu pierdeți niciodată curiozitatea și dorința de mai bine!

Spre Marele Nord – Rezumat de Poveste în versuri

Pe vulturul mare, cu pene de foc,
Väinämöinen cânta un vechi joc,
Iar Og, cu prietenii toți adunați,
Visau să ajungă pe tărâmurile ca frați.

Pingu tresaltă, Kilwinning se miră,
Pali din aripi curcubeu își înșiră,
Iar Dromi, cu cocoșa lui drăgăstoasă,
Se uită spre Nord cu privirea curioasă.

„Cu aurora în cer să ne-mbrăcăm,
Stele nordice-n corn să adunăm,
Și rune vechi să descifrăm
Pe drumul spre țara în care visăm.”

Deodată apare un pitic schimbător,
Când mare, când mic, când blând, când zburător:
„Vă duc la Moșul din Laponia caldă,
Prin ape și nori zboară și trece a mea barcă!”

Og răsese: „Nu vrem fete de aur străvechi,
Ci Moșul cel bun, din visul cel vechi,
Să-l prindem vara, când frunza e verde,
Să-i aflăm taine, povești și povețe.”

Barca porni peste lacuri albastre,
Aurora dansa în văi și pe creste,
Și-n Helsinki-ajunși, cu cântec de soare,
Kantele răsuna în mână încântătoare.

„Din oase de știucă l-a făcut faurul,
Cu strune din coama armăsarului,
Și cântecul lui domolește vântul,
Ridică din ape peștii și cântul.”

Au mâncat pește, merișoare coapte,
Dulceață de pin, înghețată cu lapte,
În saună s-au încălzit râzând,
Uitând de frigul din Nordul cel blând.

Moșul, ascuns sub chip de pitic,
Îi duse la casa din lemn peste râu mic,
Unde Doamna Crăciun, cu șorț și batic,
Le zâmbi cu drag, cu chip fericit.

Masa era plină: pâini calde, afumături,
Salate, pește, dulceturi, murături,
Merișoare roșii pe ramuri așezate,
Farfurii strălucind, cu grijă aranjate.

Șapte elfi intrară cu pași ușurei,
Fiecare purtând câte-un dar pentru ei:
Baghetă de aur, gheață fermecată,
Semințe zburătoare, cutie minunată.

Pingu zâmbi văzând igluul de gheață,
Inorogul primi semințe de viață,
Dromi un dicționar ce mirosea a carte,
Stürme schiuri cu aventură aparte.

Moșul le spuse cu glas de ninsoare:
„Folosiți darurile cu grijă mare!
Căci lucrul bun, folosit fără rost,
Poate aduce haos, nu folos la un prost”

Adormiră în camera celor șapte pitici,
Cu preșuri, covoare și vise cuminți,
Până dimineața, când clopoțelii cântară,
Și renii cu sania-n curte așteptară.

„Vom merge la casa din Rovaniemi,
În Satul de Aur, printre reni,
Să vedeți fabrica de jucării,
Ferma de Husky și locuri azurii.”

Pe drum găștele-s albe și negre la cap,
Pajiștea-i tundră, cu soare pe-aproape,
Motanul Moșului le spune glume,
Îi duce pe ape, prin aur și pume.

Kilwinning vrea aur, Stürme – la fel,
Pingu râde, dar vrea și el,
Og stă pe gânduri, apoi îi zice:
„Eu vreau doar să fac lucruri bune, să fiu ferice.

Moșul răspunde: „Darul ce-ai tu
Nu pot să-l iau, nici să-l schimb, nicicând,
Dar îți voi da bucuria momentului,
Speranța să crezi în darul timpului.”

S-au despărțit cu povești și urale,
Lăsând în urmă păduri boreale,
Și-n bibliotecă, pe covor cusut,
Og se trezi: „Noi chiar asta am făcut?”

Afară, prin nori, se-aude ușor
Vocea Moșului, blândă, de dor:
„Să creșteți frumos, copii din povești,
Și-n suflet să fiți mereu curioși și cerești!”